

Arrest

nr. 318 719 van 17 december 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake:

1. **X**
2. **X**

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VANGOIDSENHOVEN
Interleuvenlaan 62
3001 HEVERLEE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 10 juni 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 mei 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat E. VANGOIDSENHOVEN verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren de Colombiaanse nationaliteit te bezitten, dienden een verzoek om internationale bescherming in op 4 oktober 2022.

1.2. Op 27 februari 2024 werden verzoekers afzonderlijk gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), telkens bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is. Hun advocaat was bij beide persoonlijke onderhouds aanwezig.

1.3. Op 7 mei 2024 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van S.D.V., A.M., verzoekster, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Armenia (dep. Quindío). Daar hebt u ook het grootste deel van uw leven gewoond, meer bepaald in de wijk Los Libertadores.

U bent geschoold tot en met de eerste graad van het middelbaar en volgde tevens een opleiding schilderkunst aan de universiteit. Qua werk maakte u schilderijen voor bedrijven en ontwierp u van thuis uit kledij in uw eigen confectieatelier.

Sinds 1989 hebt u een relatie met D. R. N. (CG [...]; OV [...]). Jullie hebben samen één dochter, K. G. R. S. (CG [...]; OV [...]). Zij is gehuwd met J. E. T. D. (CG [...]; OV [...]) en heeft één dochter uit een vorige relatie, genaamd L. D. R. (CG: [...]; OV [...]). Daarbuiten hebt u zelf ook twee zonen uit een vorig huwelijk, H. M. V. S. (CG [...]; OV [...]) en J. A. V. S.. Van deze laatste hebben jullie al lange tijd niets meer gehoord.

U baseert zich op hetzelfde feitenrelaas als uw partner:

" In 2012 was H. getuige van een bomaanslag in Tumaco (dep. Nariño) en kreeg hij daarop volgend doodsb bedreigingen door paramilitairen. Hij verhuisde naar Buenos Aires, in de streek van Armenia, waar hij eveneens voor de lokale gemeenschapsraad begon te werken. Toen hij in 2017 weer bedreigd werd, door middel van een brief, is hij ook van daar vertrokken. H. leefde gedurende 2 jaar ondergedoken in Pereira (dep. Risaralda) en vertrok vervolgens met het vliegtuig naar Spanje en later naar België. Op 5 november 2021 diende hij een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

H.'s partner, Y. C. H. (CG [...]; OV [...]), kreeg na verloop van tijd ook bedreigingen naar aanleiding van zijn situatie. Dit gebeurde via de telefoon. Ook zij verliet daarom Colombia, reisde naar België en diende hier op haar beurt ook een verzoek om internationale bescherming in, op 29 juli 2022.

Op 1 augustus 2023 weigerde het CGVS aan H. en Y. zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus. Ze tekenden beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), doch de Raad bevestigde hun eerdere beslissing met het arrest van 23 februari 2024.

U verklaart dat zowel u als andere familieleden ook problemen kregen na H.'s vertrek. Zo werd u op 5 oktober 2021 benaderd door enkele mannen, toen u in het centrum van Armenia aan het werken was op straat. Ze vroegen waar H. was, waarop u zei dat u het niet wist, iets wat ze niet geloofden. U ging vervolgens weg.

Op 31 oktober 2021 belden er enkele mannen aan jullie deur. Uw partner opende het venster vanop de tweede verdieping, waarop de personen in kwestie ook vroegen waar H. was. Toen ook zij aangaf dat ze dat niet wist, gingen ze weg. Op 15 december 2021, tevens H.'s verjaardag, is diezelfde situatie nog eens voorgevallen. Wellicht dachten ze dat hij die dag zeker thuis zou zijn.

In januari 2022 werd u nogmaals benaderd door een aantal mannen wanneer u aan het werken was in dezelfde zone als voorheen. Ze vroegen opnieuw naar H. en wilden ook zijn telefoonnummer weten. Toen u zei dit niet te weten, dreigden ze ermee uw familieleden aan te pakken en gingen ze nadien weg.

Op 15 februari 2022 was u tewerkgesteld op het platteland, toen er plots een wagen met vier personen naar u toe reed. Ze stapten uit, bonden u vast, deden u knielen en dwongen u te zeggen waar H. was. Toen u opnieuw aangaf dit niet te weten, sloegen ze u en vielen ze u aan met een mes, waardoor u verwondingen aan uw hand en uw hals opliep. Ze zeiden ook dat ze het uw kleindochter betaald zouden zetten. Ze probeerden u hun auto in te sleuren maar u verzette zich en er ontstond een schermutseling. Uiteindelijk kon u zich losmaken en wegllopen van uw belagers. Dankzij voorbijgangers kon u naar het ziekenhuis worden gebracht, waar uw verwondingen werden verzorgd.

In de nasleep van het incident kampte u met psychologische problemen, waaronder achtervolgingswanen, iets waarvoor u met medicatie behandeld werd (en nog steeds wordt).

In maart 2022 verhuisden u en uw partner naar La Patria, een andere wijk van Armenia. Jullie vestigden zich in het appartement waar uw dochter voorheen gewoond had, en dat privébewaking genoot. Uw dochter en haar man vertrokken op hun beurt naar een finca in Circasia (dep. Quindío), een gemeente buiten de stad. Jullie waren echter bang dat uw belagers jullie zouden lokaliseren, waardoor u en uw partner in juli 2022 ook naar de finca in Circasia trokken en van daaruit de voorbereidingen troffen om Colombia te verlaten. Jullie moesten onder andere paspoorten aanvragen en een volmacht voor jullie kleindochter regelen.

Uiteindelijk vertrokken u, uw partner en jullie kleindochter op 14 september 2022 uit Colombia. Jullie reisden met het vliegtuig via Amsterdam naar Brussel, waar jullie twee dagen later aankwamen. Op 4 oktober 2022 dienden jullie drieën een verzoek om internationale bescherming in bij de DVZ.

Vanaf november of december 2022 merkten uw dochter en haar man op dat ze achtervolgd werden door auto's en moto's op de weg. Ze gingen daarom onderduiken in een (andere) finca en verlieten later, op 19 mei 2023, ook Colombia. Ook zij namen het vliegtuig naar België. Op 25 mei 2023 dienden ze op hun beurt een verzoek om internationale bescherming in bij de DVZ.

In december 2023 vernam u van een ex-collega dat hij door een auto benaderd was, waarbij men naar u vroeg en te kennen was dat u hen nog geld verschuldigd was.

In geval van een terugkeer naar Colombia vrezen u en uw partner dat jullie zullen worden gedood door de paramilitaire groeperingen die het op uw stiefzoon H. gemunt hebben.

Ter staving van jullie verklaringen leggen jullie de volgende documenten neer: jullie paspoorten en identiteitskaarten (originelen gezien), uw rijbewijs (origineel gezien), de geboorteakte en reisvolmacht van uw kleindochter (kopieën), een notariële akte aangaande de samenwoning van u en uw partner (kopie), documenten in verband met uw werk (kopieën), documenten in verband met uw activiteiten bij de gemeenschapsraad (kopieën), een medisch document uit Colombia (kopie), een bundel medische documenten uit België (kopieën), documenten met betrekking tot jullie reis (kopieën), documenten aangaande H.'s activiteiten bij de gemeenschapsraad (kopieën), enkele aangifte documenten van zowel H. als andere familieleden (kopieën) en tot slot een bundel persartikelen (kopieën). "

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen en de door u neergelegde documenten blijkt dat u lijdt aan claustrofobie, nervositeit en slaapproblemen, en ook dat u osteoporose heeft aan uw vingers, arm en schouders. U neemt slaapmedicatie en volgt ook een medische behandeling in België (CGVS p.3 + medische stukken in de map 'documenten' van uw administratief dossier).

Het CGVS heeft het nodige gedaan om rekening te houden met uw medisch-psychische situatie. Zo werd deze in het begin van uw persoonlijk onderhoud uitgediept, en werd er u meegegeven dat u steeds om pauze mocht vragen en dat u, in geval van problemen, dit steeds diende aan te geven (CGVS p.2-3). Echter diende u van deze mogelijkheden geen gebruik te maken. Uit de notities blijkt verder duidelijk dat u goed in staat was om zelfstandig en in detail uw asielmotieven uit de doeken te doen en hierover gerichte vragen te beantwoorden, zonder dat u wezenlijk gehinderd werd door uw medische en psychische problemen. Er zijn dan ook geen indicaties voorhanden dat uw verklaringen niet betrouwbaar zouden zijn omwille van uw toestand.

Hierbij kan nog worden toegevoegd dat er vooraf geen bezwaar werd geuit om uw persoonlijk onderhoud te laten doorgaan. U ontving daarnaast een kopie van uw notities. U en uw partner formuleerden hier een aantal gezamenlijke opmerkingen op, doch dit betrof louter enkele aanpassingen aan data en nuances in woordgebruik. Nergens uit deze opmerkingen blijkt dat u onjuiste informatie zou hebben verschaft omwille van uw ziektebeeld of medicatie (zie briefwisseling in uw adm. dossier).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden geconcludeerd dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt.

Gezien u zich op identiek dezelfde asielmotieven baseert als uw partner, D. R. N. (CG [...]; OV [...]), kan aan u identiek dezelfde beslissing worden betekend, die u hieronder kunt lezen:

"Eerst en vooral moet worden vastgesteld dat de vrees die u en uw partner inroepen integraal gebaseerd is op het asielrelaas van jullie (stief)zoon H.. Jullie vrezen bij terugkeer naar Colombia de groepering – volgens u een paramilitaire – die naar hem op zoek is sinds een bomaanslag in 2012 waar hij getuige van was, en stellen dat zij jullie op een gegeven moment ook belaagden om hem te zoeken (CGVS p.13-14, p.16; CGVS partner p.7, p.19). Belangrijk is hierbij op te merken dat de verzoeken van H. en zijn partner Y. werden afgesloten met een weigeringsbeslissing. Zowel het CGVS als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) konden geen enkel geloof hechten aan hun problemen met de voornoemde groep, wegens talrijke tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden doorheen hun verklaringen. Ook aan H.'s sociaal leiderschap kon geen geloof worden gehecht. De volledige motivering die de asielinstanties tot die conclusies bracht, staat omstandig beschreven in het RvV-arrest nr. 302 139 van 23 februari 2024 waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier. Het feit dat jullie verklaringen louter in het verlengde liggen van de bedrieglijk bevonden motieven van H., maakt bijgevolg dat uw vrees en die van uw partner al bij voorbaat ernstig ondermijnd wordt.

Er zijn daarnaast verschillende elementen binnen jullie verklaringen die bevestigen dat jullie een ongeloofwaardig relaas naar voren schuiven.

Zo kunnen er, om te beginnen, heel wat vraagtekens worden geplaatst bij de manier waarop jullie belagers te werk gingen. U verklaart dat zij u de eerste twee keren louter aangesproken hebben, en dit in het centrum van de stad in de aanwezigheid van voorbijgangers (CGVS p.19-20). En hoewel u hen geen informatie gaf, bent u de eerste keer simpelweg van hen kunnen wegstappen, de tweede keer zijn zij daarna zelf vertrokken (CGVS p.20). Dit is reeds merkwaardig. Er kan worden verondersteld dat de groepering meer druk zou zetten en zij een minder publieke plaats zouden uitkiezen, waar ze ongestoord hun gang zouden gaan. Zeker indien hun grieven tegenover H. al zouden aanslepen sinds 2012. Vanuit eenzelfde optiek is het opvallend dat jullie belagers tweemaal tot aan uw woning zijn gekomen, opnieuw om naar H. te vragen (CGVS p.13-14), maar wederom geen druk uitoefenden en zelfs geen moeite deden om hem in jullie woning te zoeken. Gevraagd aan uw partner, die toen thuis was, of de individuen jullie woning zijn proberen binnen geraken, antwoordt zij namelijk van niet (CGVS partner p.14). Haar uitleg dat ze de poort niet had opengedaan en jullie op de tweede verdieping woonden, kan hierbij niet overtuigen (CGVS partner p.14). Het gaat hier immers om een paramilitaire groepering (CGVS p.16), die zich logischerwijze niet zo gemakkelijk zou laten afschepen, en toch zeker niet als ze tijdens hun vorige bezoek al bot vingen. Bovendien geeft uw partner aan dat hun tweede bezoek plaatsvond op H.'s verjaardag, net omdat jullie belagers ervan uitgingen dat hij toen bij jullie was (CGVS partner p.14). Dat zij desondanks jullie woning niet doorzochten, valt daarmee niet te rijmen. Wat het incident op 15 februari 2022 betreft, kan dan weer niet worden ingezien hoe u zomaar van uw aanvallers bent kunnen ontsnappen. U stelt immers dat het om welgeteld vier personen ging, die u reeds hadden vastgebonden met als doel u in hun auto te sleuren. U moet bovendien verzwakt geweest zijn, daar u aangeeft dat zij een snijwapen bij zich hadden en zij u hadden verwond aan uw hand en aan de hals. Dat u gewoonweg kon terugvechten en zodoende van hen weglopen, is bezwaarlijk realistisch te noemen (CGVS p.14, p.21-22). Het CGVS herhaalt dat het - volgens u - niet om eender wie ging maar wel om paramilitairen, die u trouwens al maandenlang tegen de borst aan het stoten was door hen telkens geen informatie te (willen) geven. Omwille van die reden komt het evenmin overtuigend over dat u en uw partner in de vele maanden na dit incident geen verdere problemen meer aanhalen (CGVS p.24; CGVS partner p.16). Dit staat in schril contrast met uw verklaring dat, mocht u terugkeren naar Colombia, u reeds de dag na uw aankomst zou worden gedood (CGVS p.15).

Anderzijds kan worden afgevraagd waarom u en uw partner pas op 14 september 2022 zijn vertrokken uit Colombia. Afgaand op jullie beschrijvingen lieten jullie het tot vijf aanvaringen komen - waarvan één met geweld - en wachtten jullie na deze laatste, op 15 februari 2022, nog 7 maanden alvorens effectief te vertrekken.

Deze vaststelling doet wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid van de feiten die jullie aanhalen. Als H. in het verleden werkelijk al het land had moeten verlaten uit vrees voor een gevaarlijke groepering (quod non) en die jullie plotseling ook begon te belagen, kan immers worden verwacht dat jullie kort daarna dezelfde beslissing zouden nemen. U haalt in dit verband aan dat jullie paspoorten moesten aanvragen, vliegtuigtickets moesten aankopen en een notariële volmacht regelen zodat jullie kleindochter kon meereizen, maar uit uw verklaringen blijkt eveneens dat jullie deze zaken pas in juli en augustus 2022 in orde brachten (CGVS p.11). Logischerwijze hadden jullie dit al maanden eerder in orde kunnen brengen. Het financiële argument biedt verder ook geen afdoende verklaring. Hoewel jullie verklaren dat jullie moesten sparen en jullie wagen alsook de inboedel van jullie woning verkopen (CGVS p.12; CGVS partner p.19), kan de bedenking worden gemaakt dat jullie ook naar een dichterbij gelegen land hadden kunnen reizen. Niet alleen zou dit een stuk minder duur uitpakken, ook hadden jullie op die manier veel eerder kunnen vluchten uit Colombia. Dat jullie er daarentegen voor kozen om nog zo'n half jaar te wachten om in tussentijd jullie reis

naar België te plannen (CGVS p.14-15), is veelzeggend en wijst erop dat jullie toch niet danig voor jullie leven vreesden als jullie beweren (CGVS p.9).

Jullie vrees in dit verband wordt ook ondermijnd door het gegeven dat jullie in deze periode eerst naar La Patria, een wijk binnen dezelfde stad, verhuisden en vervolgens naar Circasia, een dorp dat daar slechts zo'n 5 kilometer vandaan ligt (CGVS p.4-5). Immers, als de paramilitairen uw huis in Los Libertadores al hadden kunnen lokaliseren, dan moet het gezien de nabijheid geen titanenwerk geweest zijn om ook die twee andere woonplaatsen te lokaliseren. Zeker aangezien u aangeeft dat uw dochter eerder al op beide adressen had gewoond (CGVS p.23-24) en het risico dus bestond dat jullie belagers deze al in hun vizier hadden. Dit moeten jullie op dat moment ook hebben geweten. Er kan worden verwacht dat jullie een minder voor de hand liggende schuilplaats zouden opzoeken en, nogmaals, dat jullie veel sneller uit Colombia zouden vertrekken.

Een laatste opmerkelijk gegeven is dat u verschillende klachtenformulieren indient, waaronder een exemplaar van H. en een van uw schoondochter Y. (CGVS p.10-11). Gepeild of u en uw partner ooit ergens aangifte hebben ingediend, antwoordt u van niet en stelt u dat jullie belagers hadden gezegd dat ze in dat geval jullie hele familie zouden vermoorden (CGVS p.12). U hierop gevraagd waarom uw schoondochter dat dan wel deed, poneert u dat u bang was en dat zij wel een klacht had ingediend omdat zij (na bedreigingen in haar hoofd) sneller uit Colombia kon vertrekken dan jullie (CGVS p.12). Los van het feit dat het CGVS u al niet bijtreedt in dat financiële argument (zie supra), houdt uw argument geen steek. Een aangifte bij de autoriteiten, die logischerwijze gepaard gaat met de aanvraag van beschermingsmaatregelen, is immers niet dienstig als het slachtoffer zich niet meer op het grondgebied bevindt. Indien zou worden aangenomen dat u en uw partner niet in de mogelijkheid waren om prompt het land te verlaten (quod non), kan worden vanuit gegaan dat jullie zich daarentegen wel op die bescherming zouden beroepen daar dit de risico's tegen jullie belagers toch enigszins zou inperken.

Gelet op voorgaande vaststellingen maken u en uw partner niet aannemelijk dat jullie bij terugkeer naar Colombia een paramilitaire groep dienen te vrezen.

Dat u zelf actief bent geweest in de gemeenschapsraad (junta de acción comunal) van uw wijk wordt voorts niet betwist, doch dit biedt geen aanleiding tot de toekenning van internationale bescherming. Vooreerst blijkt nergens uit uw verklaringen dat u ooit problemen zou hebben gekend specifiek omwille van die activiteiten, noch dat dit mee de aanleiding zou hebben gevormd tot uw vertrek uit Colombia (CGVS p.13-15). Dit terwijl u aangaf gedurende 10 jaar bij die raad actief te zijn geweest (CGVS p.6). Daarbij is het zo dat u slechts om de twee weekenden bij de raad betrokken was. In de week had u immers uw voltijdse job en de andere weekends spendeerde u met uw familie (CGVS p.6-7). Aldus waren uw functies bij de deze lokale raad slechts een sporadische bezigheid. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u vooral geëngageerd was voor het onderhoud en het opsmukken van de wijk. U spreekt weliswaar ook over workshops voor drugsverslaafde jongeren en arme moeders, doch u voegt hieraan toe dat deze werden georganiseerd door het gemeentebestuur en u haalt hierbij geen persoonlijke, doorgedreven betrokkenheid aan (CGVS p.6-7). Logischerwijze had u dat wel gezegd indien dat het geval was. Er dient eveneens te worden gewezen op uw verklaring als zou u sinds het ontstaan van uw vermeende problemen met H.'s belagers, geen contact meer hebben gehad met de gemeenschapsraad en haar leden (CGVS p.7). Hieruit blijkt eens te meer dat uw rol daarbinnen eerder beperkt was en ook dat u geen leiderschapspositie bekleedde in uw lokale gemeenschap. Indien dat wel zo was, kan immers worden verwacht dat u daar nog steeds om bekommerd zou zijn en u op zijn minst vinger aan de pols zou houden. U haalt per slot van rekening aan dat u wel nog contact hebt gehad met een ex-collega van uw reguliere job (CGVS p.24-25).

Uw documenten kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande argumentatie. Het paspoort van u en uw partner, jullie identiteitskaarten, jullie akte van samenwonen, uw rijbewijs, de geboorteakte en reisvolmacht van uw kleindochter en de andere reisdocumenten bieden zicht op jullie persoonsgegevens en reisweg. Dit zijn elementen die door het CGVS niet in twijfel worden getrokken. Hetzelfde geldt voor uw job als loodgieter en uw lidmaatschap bij de gemeenschapsraad, hetgeen u ook staakt met de desbetreffende documenten. Deze bieden echter geen bewijs voor uw voorgehouden problemen met paramilitairen, ook al blijkt uit de stukken dat u op een gegeven moment verlof hebt opgenomen en vervolgens ontslag nam, zoals u toelichtte op uw persoonlijk onderhoud (CGVS p.11). Er kunnen immers tal van andere redenen daarvan aan de grondslag liggen. Wat uw bezigheden bij de gemeenschapsraad betreft, werd hierboven reeds aangetoond dat u, louter op basis daarvan, geen nood aan internationale bescherming aantoonde. Verder vormt het document aangaande uw ziekenhuisopname in Colombia, evenmin een sluitend bewijs voor uw aanvaringen met paramilitairen. Het loutere feit dat er in het ziekenhuis twee verwondingen bij u werden vastgesteld, betekent immers nog niet dat die personen daar verantwoordelijk voor waren. Een arts doet immers vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en, rekening houdend met zijn bevindingen, kan hij weliswaar vermoedens hebben over de oorzaak van het ziektebeeld (of

specifiek van bepaalde verwondingen), doch de arts kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen die daarvan aan de grondslag liggen. Diezelfde kanttekening moet worden gemaakt bij uw medische documenten uit België, alsook deze van uw partner. Dat jullie met medisch-psychologische problemen kampen, wordt niet betwist, doch de stukken kunnen geenszins aantonen dat de problemen in Colombia waarvan jullie melding maken, daar de oorzaak van zouden zijn.

Wat betreft de documenten aangaande H.'s sociale activiteiten, zijn aangifte documenten alsook die van andere familieleden en de persartikelen, moet worden opgemerkt dat een deel van deze stukken reeds door hem werden voorgelegd in het kader van zijn eigen verzoek om internationale bescherming.

Over de artikelen stelden zowel het CGVS als de RvV het volgende: "De persartikelen berichten weliswaar over personen die gearresteerd werden naar aanleiding van de voormelde bomaanslag in Tumaco, en over intimidatie vanwege Ma.(...) tegen een LGBTI-activist, maar nergens in deze artikelen wordt uw naam vermeld. Louter op basis van deze stukken kan niet worden besloten dat u in het vizier staat (of hebt gestaan) van de erin vernoemde daders." (zie RvV-arrest 300 225 van 23 februari 2024). Het komt overigens weinig overtuigend over dat u zelf op uw onderhoud niet kunt zeggen wie de gearresteerde personen betreffen, hoewel uit uw verklaringen volgt dat mede die arrestatie aan de grondslag zou liggen voor de grieven van de paramilitairen jegens H. en, later, jegens u en uw partner (CGVS p.25).

Over de documenten aangaande H.'s sociaal werk oordeelde de RvV als volgt: "Ter staving van verzoekers voorgehouden sociaal werk leggen verzoekende partijen een attest van de gemeenschapsraad van Buenos Aires voor (administratief dossier, map 'Documenten', stuk 4) en een verklaring van de gemeenschapsraad van de gemeente Quimbaya – Quindío - Colombia van 29 augustus 2023 met beëdigde vertaling (aanvullende nota van 9 februari 2024, stuk 2). Over het eerste attest treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze op goede gronden overweegt: "Het door u neergelegde attest van de gemeenschapsraad van Buenos Aires (Armenia) kan hier niets aan veranderen. Aangezien uit de vertaling blijkt dat het document 'op vraag van een familielid' opgesteld werd, heeft het een erg gesolliciteerd karakter en is de bewijswaarde van dergelijke stukken erg relatief (zie vertaling in map 'documenten'). Het valt hierbij op dat u niet weet wie dit document geschreven heeft (CGVS p.12) – hoewel het ondertekend is door de wettelijke vertegenwoordiger van de gemeenschapsraad – en ook dat het document vermeldt dat u tot 2018 sociaal leider was, terwijl u verklaarde sinds 2017 niets meer te hebben gedaan voor uw gemeenschap (CGVS p.25-26)." Verzoekende partijen menen dat het, gezien het tijdsverloop sinds de feiten, niet behoeft te verbazen dat verzoeker niet weet wie het document heeft opgesteld en hekelen dat de commissaris-generaal het document als gesolliciteerd bestempelt. De lacune in verzoekers kennis die in de bestreden beslissingen aangehaald wordt, over de naam van de wettelijke vertegenwoordiger van de gemeenschapsraad waarvoor verzoeker naar eigen zeggen vijf jaar zou hebben gewerkt is echter duidelijk en betreft geen detail. Verzoekers onwetendheid in dit verband kan dan ook niet worden verklaard door het loutere tijdsverloop sinds de beweerde feiten. Door verder te onderlijnen dat verzoeker in 2017 is gestopt met zijn werkzaamheden voor de gemeenschapsraad brengen verzoekende partijen overigens geen concreet en valabel argument bij om te verklaren waarom in het document melding wordt gemaakt van werkzaamheden tot 2018. In deze is het opvallend dat de verklaring van de gemeenschapsraad van de gemeente Quimbaya Quindío - Colombia van 29 augustus 2023 met beëdigde vertaling (aanvullende nota van 9 februari 2024, stuk 2), die evenzeer op vraag van verzoeker en met het oog op zijn procedure internationale bescherming werd opgesteld, plots wel melding maakt van het feit dat verzoeker tussen 2012 en 2017 actief was als medewerker van de Junta de Acción Comunal (JAC). Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat de voormelde attesten van de gemeenschapsraden, de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent verzoekers sociaal activisme en engagement niet kunnen herstellen. De attesten vertonen immers een gesolliciteerd karakter en hebben dus geen objectieve bewijswaarde. Bovendien kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat in casu niet het geval is" (zie RvV-arrest 300 225 van 23 februari 2024). De enige nieuwe stukken die u voorlegt zijn enkele foto's van H.'s vermeende activiteiten, doch hierbij kan slechts worden vastgesteld dat H. hierop niet zichtbaar is (CGVS p.12). Deze kunnen dan ook evenmin gelden als bewijs daarvan, laat staan voor uw eigen problemen met zijn belagers.

Over de aangiftes, specifiek deze bij de Personería (ombudsman), stelden het CGVS en de RvV in H.'s hoofde: "Het verzoekschrift van de ombudsman aan de politie dd. 16/07/2017 kan, op zichzelf staand, evenmin uw problemen bewijzen. Er wordt verwezen naar uw aangifte bij het parket en naar de letterlijke verklaringen die u ginds aflegde, doch de ombudsman vermeldt eveneens dat het om 'vermeende' bedreigingen gaat en stelt nergens dat de feiten waarvan sprake geverifieerd zijn door de ordediensten. [...] De andere van de overheid uitgaande documenten met betrekking op uw echtgenote (dd. 08/04/2022) en uw biologische vader (dd. 05/02/2022 en 14/02/2022) zijn evenmin bewijskrachtig voor jullie beweerde hinder met criminele groeperingen in Colombia. Enerzijds betreft het een brief van uw vader aan de ombudsman, de andere twee stukken gaan uit van de ombudsman zelf – opnieuw verzoeken van de ombudsman aan de politie – waarin hij de door uw vader en door uw echtgenote afgelegde verklaringen citeert, en naar hun

problemen verwijst als zijnde ‘vermeende’ bedreigingen” (zie RvV-arrest 300 225 van 23 februari 2024). De bijkomende aangifte van uw dochter, waarbij zij melding maakte van achtervolgingen, vormt evenmin een sluitend bewijs voor jullie problemen (CGVS p.12). Eender wie kan immers eender welke verklaringen gaan afleggen voor de autoriteiten, doch dit betekent niet dat deze met de werkelijkheid overeenstemmen.

Met de opmerkingen bij de notities van uw persoonlijk onderhoud werd voorts rekening gehouden, doch deze kunnen geen ander licht werpen op de motivering zoals hierboven beschreven.”

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de “UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia” van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het **platteland** en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich

mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Voor de volledigheid kan nog worden toegevoegd dat er in hoofde van uw dochter, K. G. R. S. (CG [...]; OV [...]), uw schoonzoon, J. E. T. D. (CG [...]; OV [...]) en uw kleindochter, L. D. R. (CG: [...]; OV [...]), vooralsnog geen beslissing werd genomen door het CGVS.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van R.N., D., verzoeker, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Armenia (dep. Quindío). Daar hebt u ook het grootste deel van uw leven gewoond, meer bepaald in de wijk Los Libertadores.

Qua onderwijs hebt u technische studies gedaan inzake machinerie. Verder hebt u in Colombia gewerkt als openbaar loodgieter voor de stad Armenia, waarbij u waterkanalen en lekken herstelde en watermeters plaatste. Buiten uw werk was u ook actief in de gemeenschapsraad (junta de acción comunal) van uw wijk, aanvankelijk als supervisor en later als vicepresident. Hierbij was u bekommerd om het onderhoud van uw wijk, zoals het park en de groene zones.

U hebt sinds 1989 een relatie met A. M. S. D. V. (CG [...]; OV [...]). Jullie hebben samen één dochter, K. G. R. S. (CG [...]; OV [...]). Zij is gehuwd met J. E. T. D. (CG [...]; OV [...]) en heeft één dochter uit een vorige relatie, genaamd L. D. R. (CG: [...]; OV [...]). Uw eigen partner, Ana Maria, heeft daarbuiten twee zonen uit een vorig huwelijk, H. M. V. S. (CG [...]; OV [...]), die u als uw eigen zoon beschouwt, en J. A. V. S., van wie jullie al lang geen nieuws meer hebben.

In 2012 was H. getuige van een bomaanslag in Tumaco (dep. Nariño) en kreeg hij daarop volgend doodsb bedreigingen door paramilitairen. Hij verhuisde naar Buenos Aires, in de streek van Armenia, waar hij eveneens voor de lokale gemeenschapsraad begon te werken. Toen hij in 2017 weer bedreigd werd, door middel van een brief, is hij ook van daar vertrokken. H. leefde gedurende 2 jaar ondergedoken in Pereira (dep. Risaralda) en vertrok vervolgens met het vliegtuig naar Spanje en later naar België. Op 5 november 2021 diende hij een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

H.'s partner, Y. C. H. (CG [...]; OV [...]), kreeg na verloop van tijd ook bedreigingen naar aanleiding van zijn situatie. Dit gebeurde via de telefoon. Ook zij verliet daarom Colombia, reisde naar België en diende hier op haar beurt ook een verzoek om internationale bescherming in, op 29 juli 2022.

Op 1 augustus 2023 weigerde het CGVS aan H. en Y. zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus. Ze tekenden beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), doch de Raad bevestigde hun eerdere beslissing met het arrest van 23 februari 2024.

U verklaart dat zowel u als andere familieleden ook problemen kregen na H.'s vertrek. Zo werd u op 5 oktober 2021 benaderd door enkele mannen, toen u in het centrum van Armenia aan het werken was op straat. Ze vroegen waar H. was, waarop u zei dat u het niet wist, iets wat ze niet geloofden. U ging vervolgens weg.

Op 31 oktober 2021 belden er enkele mannen aan jullie deur. Uw partner opende het venster vanop de tweede verdieping, waarop de personen in kwestie ook vroegen waar H. was. Toen ook zij aangaf dat ze dat niet wist, gingen ze weg. Op 15 december 2021, tevens H.'s verjaardag, is diezelfde situatie nog eens voorgevallen. Wellicht dachten ze dat hij die dag zeker thuis zou zijn.

In januari 2022 werd u nogmaals benaderd door een aantal mannen wanneer u aan het werken was in dezelfde zone als voorheen. Ze vroegen opnieuw naar H. en wilden ook zijn telefoonnummer weten. Toen u zei dit niet te weten, dreigden ze ermee uw familieleden aan te pakken en gingen ze nadien weg.

Op 15 februari 2022 was u tewerkgesteld op het platteland, toen er plots een wagen met vier personen naar u toe reed. Ze stapten uit, bonden u vast, deden u knielen en dwongen u te zeggen waar H. was. Toen u opnieuw aangaf dit niet te weten, sloegen ze u en vielen ze u aan met een mes, waardoor u verwondingen aan uw hand en uw hals opliep. Ze zeiden ook dat ze het uw kleindochter betaald zouden zetten. Ze probeerden u hun auto in te sleuren maar u verzette zich en er ontstond een schermutseling. Uiteindelijk kon u zich losmaken en weglopen van uw belagers. Dankzij voorbijgangers kon u naar het ziekenhuis worden gebracht, waar uw verwondingen werden verzorgd. In de nasleep van het incident kampte u met psychologische problemen, waaronder achtervolgingswanen, iets waarvoor u met medicatie behandeld werd (en nog steeds wordt).

In maart 2022 verhuisden u en uw partner naar La Patria, een andere wijk van Armenia. Jullie vestigden zich in het appartement waar uw dochter voorheen gewoond had, en dat privébewaking genoot. Uw dochter en haar man vertrokken op hun beurt naar een finca in Circasia (dep. Quindío), een gemeente buiten de stad. Jullie waren echter bang dat uw belagers jullie zouden lokaliseren, waardoor u en uw partner in juli 2022 ook naar de finca in Circasia trokken en van daaruit de voorbereidingen troffen om Colombia te verlaten. Jullie moesten onder andere paspoorten aanvragen en een volmacht voor jullie kleindochter regelen.

Uiteindelijk vertrokken u, uw partner en jullie kleindochter L. op 14 september 2022 uit Colombia. Jullie reisden met het vliegtuig via Amsterdam naar Brussel, waar jullie twee dagen later aankwamen. Op 4 oktober 2022 dienden jullie drieën een verzoek om internationale bescherming in bij de DVZ.

Vanaf november of december 2022 merkten uw dochter en haar man op dat ze achtervolgd werden door auto's en moto's op de weg. Ze gingen daarom onderduiken in een (andere) finca en verlieten later, op 19 mei 2023, ook Colombia. Ook zij namen het vliegtuig naar België. Op 25 mei 2023 dienden ze op hun beurt een verzoek om internationale bescherming in bij de DVZ.

In december 2023 vernam u van een ex-collega dat hij door een auto benaderd was, waarbij men naar u vroeg en te kennen was dat u hen nog geld verschuldigd was.

In geval van een terugkeer naar Colombia vrezen u en uw partner dat jullie zullen worden gedood door de paramilitaire groeperingen die het op uw stiefzoon H. gemunt hebben.

Ter staving van jullie verklaringen leggen jullie de volgende documenten neer: jullie paspoorten en identiteitskaarten (originelen gezien), uw rijbewijs (origineel gezien), de geboorteakte en reisvolmacht van uw kleindochter (kopieën), een notariële akte aangaande de samenwoning van u en uw partner (kopie), documenten in verband met uw werk (kopieën), documenten in verband met uw activiteiten bij de gemeenschapsraad (kopieën), een medisch document uit Colombia (kopie), een bundel medische documenten uit België (kopieën), documenten met betrekking tot jullie reis (kopieën), documenten aangaande H's activiteiten bij de gemeenschapsraad (kopieën), enkele aangifte documenten van zowel H. als andere familieleden (kopieën) en tot slot een bundel persartikelen (kopieën).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen en de door u neergelegde documenten blijkt dat u in het verleden last had van achtervolgingswaan en hallucinaties met, daarbij gepaard gaand, paniekaanvallen. Momenteel lijdt u nog steeds aan stress en slaapproblemen.

U bent ook gediagnosticeerd met diabetes en hoge bloeddruk. U werd voor de voorgaande zaken behandeld in Colombia en uw behandeling, onder meer medicamenteus, wordt heden voortgezet vanuit België (CGVS p.3, p.24 + medische stukken in de map 'documenten' van uw administratief dossier).

Het CGVS heeft het nodige gedaan om rekening te houden met uw medisch-psychische situatie. Zo werd deze in het begin van uw persoonlijk onderhoud uitgediept, en werd er u meegegeven dat u steeds om pauze mocht vragen en dat u, in geval van problemen, dit steeds diende aan te geven (CGVS p.2-3). Echter diende u van deze mogelijkheden geen gebruik te maken. Uit de notities blijkt verder duidelijk dat u goed in staat was om zelfstandig en in detail uw asielmotieven uit de doeken te doen en hierover gerichte vragen te beantwoorden. Bij onduidelijkheden werden deze steeds uitgeklaard aan de hand van bijkomende vragen. U gaf weliswaar aan dat u in de vaste pauze (tijdens dewelke uw partner werd geïnterviewd) geslapen had in de wachtzaal. Evenwel kon niet worden vastgesteld dat uw slaapproblemen of de medicatie die u neemt, u parten speelden tijdens het interview zelf, noch dat u zich op dat moment in een waan- of hallucinatoire episode bevond. U beaamt bovendien dat u van dit laatste al lang geen terugval meer heeft gehad (CGVS p.3). Er zijn dan ook geen indicaties voorhanden dat uw verklaringen niet betrouwbaar zouden zijn omwille van uw medisch-psychische problematiek.

Hierbij kan nog worden toegevoegd dat er vooraf geen bezwaar werd geuit om uw persoonlijk onderhoud te laten doorgaan. U ontving daarnaast een kopie van uw notities. U en uw partner formuleerden hier een aantal gezamenlijke opmerkingen op, doch dit betrof louter enkele aanpassingen aan data en nuances in woordgebruik.

Nergens uit deze opmerkingen blijkt dat u onjuiste informatie zou hebben verschaft omwille van uw ziektebeeld of medicatie (zie briefwisseling in uw adm. dossier).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden geconcludeerd dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt.

Eerst en vooral moet worden vastgesteld dat de vrees die u en uw partner inroepen integraal gebaseerd is op het asielrelaas van jullie (stief)zoon H.. Jullie vrezen bij terugkeer naar Colombia de groepering – volgens u een paramilitaire – die naar hem op zoek is sinds een bomaanslag in 2012 waar hij getuige van was, en stellen dat zij jullie op een gegeven moment ook belaagden om hem te zoeken (CGVS p.13-14, p.16; CGVS partner p.7, p.19). Belangrijk is hierbij op te merken dat de verzoeken van H. en zijn partner Y. werden afgesloten met een weigeringsbeslissing. Zowel het CGVS als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) konden geen enkel geloof hechten aan hun problemen met de voornoemde groep, wegens talrijke

tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden doorheen hun verklaringen. Ook aan H.'s sociaal leiderschap kon geen geloof worden gehecht. De volledige motivering die de asielinstanties tot die conclusies bracht, staat omstandig beschreven in het RvV-arrest nr. 302 139 van 23 februari 2024 waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier. Het feit dat jullie verklaringen louter in het verlengde liggen van de bedrieglijk bevonden motieven van H., maakt bijgevolg dat uw vrees en die van uw partner al bij voorbaat ernstig ondermijnd wordt.

Er zijn daarnaast verschillende elementen binnen jullie verklaringen die bevestigen dat jullie een ongeloofwaardig relaas naar voren schuiven.

Zo kunnen er, om te beginnen, heel wat vraagtekens worden geplaatst bij de manier waarop jullie belagers te werk gingen. U verklaart dat zij u de eerste twee keren louter aangesproken hebben, en dit in het centrum van de stad in de aanwezigheid van voorbijgangers (CGVS p.19-20). En hoewel u hen geen informatie gaf, bent u de eerste keer simpelweg van hen kunnen wegstappen, de tweede keer zijn zij daarna zelf vertrokken (CGVS p.20). Dit is reeds merkwaardig. Er kan worden verondersteld dat de groepering meer druk zou zetten en zij een minder publieke plaats zouden uitkiezen, waar ze ongestoord hun gang zouden gaan. Zeker indien hun grieven tegenover H. al zouden aanslepen sinds 2012. Vanuit eenzelfde optiek is het opvallend dat jullie belagers tweemaal tot aan uw woning zijn gekomen, opnieuw om naar H. te vragen (CGVS p.13-14), maar wederom geen druk uitoefenden en zelfs geen moeite deden om hem in jullie woning te zoeken.

Gevraagd aan uw partner, die toen thuis was, of de individuen jullie woning zijn proberen binnen geraken, antwoordt zij namelijk van niet (CGVS partner p.14). Haar uitleg dat ze de poort niet had opengedaan en jullie op de tweede verdieping woonden, kan hierbij niet overtuigen (CGVS partner p.14). Het gaat hier immers om een paramilitaire groepering (CGVS p.16), die zich logischerwijze niet zo gemakkelijk zou laten afschepen, en toch zeker niet als ze tijdens hun vorige bezoek al bot vingen. Bovendien geeft uw partner aan dat hun tweede bezoek plaatsvond op H. verjaardag, net omdat jullie belagers ervan uitgingen dat hij toen bij jullie was (CGVS partner p.14). Dat zij desondanks jullie woning niet doorzochten, valt daarmee niet te rijmen. Wat het incident op 15 februari 2022 betreft, kan dan weer niet worden ingezien hoe u zomaar van uw aanvallers bent kunnen ontsnappen. U stelt immers dat het om welgeteld vier personen ging, die u reeds hadden vastgebonden met als doel u in hun auto te sleuren. U moet bovendien verzwakt geweest zijn, daar u aangeeft dat zij een snijwapen bij zich hadden en zij u hadden verwond aan uw hand en aan de hals. Dat u gewoonweg kon terugvechten en zodoende van hen wegllopen, is bezwaarlijk realistisch te noemen (CGVS p.14, p.21-22). Het CGVS herhaalt dat het - volgens u - niet om eender wie ging maar wel om paramilitairen, die u trouwens al maandenlang tegen de borst aan het stoten was door hen telkens geen informatie te (willen) geven. Omwille van die reden komt het evenmin overtuigend over dat u en uw partner in de vele maanden na dit incident geen verdere problemen meer aanhalen (CGVS p.24; CGVS partner p.16). Dit staat in schril contrast met uw verklaring dat, mocht u terugkeren naar Colombia, u reeds de dag na uw aankomst zou worden gedood (CGVS p.15).

Anderzijds kan worden afgevraagd waarom u en uw partner pas op 14 september 2022 zijn vertrokken uit Colombia. Afgaand op jullie beschrijvingen lieten jullie het tot vijf aanvaringen komen - waarvan één met geweld - en wachtten jullie na deze laatste, op 15 februari 2022, nog 7 maanden alvorens effectief te vertrekken. Deze vaststelling doet wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid van de feiten die jullie aanhalen. Als H. in het verleden werkelijk al het land had moeten verlaten uit vrees voor een gevaarlijke groepering (quod non) en die jullie plotseling ook begon te belagen, kan immers worden verwacht dat jullie kort daarna dezelfde beslissing zouden nemen. U haalt in dit verband aan dat jullie paspoorten moesten aanvragen, vliegtuigtickets moesten aankopen en een notariële volmacht regelen zodat jullie kleindochter kon meereizen, maar uit uw verklaringen blijkt eveneens dat jullie deze zaken pas in juli en augustus 2022 in orde brachten (CGVS p.11). Logischerwijze hadden jullie dit al maanden eerder in orde kunnen brengen. Het financiële argument biedt verder ook geen afdoende verklaring. Hoewel jullie verklaren dat jullie moesten sparen en jullie wagen alsook de inboedel van jullie woning verkopen (CGVS p.12; CGVS partner p.19), kan de bedenking worden gemaakt dat jullie ook naar een dichterbij gelegen land hadden kunnen reizen. Niet alleen zou dit een stuk minder duur uitpakken, ook hadden jullie op die manier veel eerder kunnen vluchten uit Colombia. Dat jullie er daarentegen voor kozen om nog zo'n half jaar te wachten om in tussentijd jullie reis naar België te plannen (CGVS p.14-15), is veelzeggend en wijst erop dat jullie toch niet danig voor jullie leven vreesden als jullie beweren (CGVS p.9).

Jullie vrees in dit verband wordt ook ondermijnd door het gegeven dat jullie in deze periode eerst naar La Patria, een wijk binnen dezelfde stad, verhuisden en vervolgens naar Circasia, een dorp dat daar slechts zo'n 5 kilometer vandaan ligt (CGVS p.4-5). Immers, als de paramilitairen uw huis in Los Libertadores al hadden kunnen lokaliseren, dan moet het gezien de nabijheid geen titaanenwerk geweest zijn om ook die twee andere woonplaatsen te lokaliseren. Zeker aangezien u aangeeft dat uw dochter eerder al op beide adressen had gewoond (CGVS p.23-24) en het risico dus bestond dat jullie belagers deze al in hun vizier hadden. Dit

moeten jullie op dat moment ook hebben geweten. Er kan worden verwacht dat jullie een minder voor de hand liggende schuilplaats zouden opzoeken en, nogmaals, dat jullie veel sneller uit Colombia zouden vertrekken.

Een laatste opmerkelijk gegeven is dat u verschillende klachtenformulieren indient, waaronder een exemplaar van H. en een van uw schoondochter Y. (CGVS p.10-11). Gepeild of u en uw partner ooit ergens aangifte hebben ingediend, antwoordt u van niet en stelt u dat jullie belagers hadden gezegd dat ze in dat geval jullie hele familie zouden vermoorden (CGVS p.12). U hierop gevraagd waarom uw schoondochter dat dan wel deed, poneert u dat u bang was en dat zij wel een klacht had ingediend omdat zij (na bedreigingen in haar hoofde) sneller uit Colombia kon vertrekken dan jullie (CGVS p.12). Los van het feit dat het CGVS u al niet bijtreedt in dat financiële argument (zie supra), houdt uw argument geen steek. Een aangifte bij de autoriteiten, die logischerwijze gepaard gaat met de aanvraag van beschermingsmaatregelen, is immers niet dienstig als het slachtoffer zich niet meer op het grondgebied bevindt. Indien zou worden aangenomen dat u en uw partner niet in de mogelijkheid waren om prompt het land te verlaten (quod non), kan worden vanuit gegaan dat jullie zich daarentegen wel op die bescherming zouden beroepen daar dit de risico's tegen jullie belagers toch enigszins zou inperken.

Gelet op voorgaande vaststellingen maken u en uw partner niet aannemelijk dat jullie bij terugkeer naar Colombia een paramilitaire groep dienen te vrezen.

Dat u zelf actief bent geweest in de gemeenschapsraad (junta de acción comunal) van uw wijk wordt voorts niet betwist, doch dit biedt geen aanleiding tot de toekenning van internationale bescherming. Vooreerst blijkt nergens uit uw verklaringen dat u ooit problemen zou hebben gekend specifiek omwille van die activiteiten, noch dat dit mee de aanleiding zou hebben gevormd tot uw vertrek uit Colombia (CGVS p.13-15). Dit terwijl u aangaf gedurende 10 jaar bij die raad actief te zijn geweest (CGVS p.6). Daarbij is het zo dat u slechts om de twee weekenden bij de raad betrokken was. In de week had u immers uw voltijdse job en de andere weekends spendeerde u met uw familie (CGVS p.6-7). Aldus waren uw functies bij de deze lokale raad slechts een sporadische bezigheid. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u vooral geëngageerd was voor het onderhoud en het opsmukken van de wijk. U spreekt weliswaar ook over workshops voor drugsverslaafde jongeren en arme moeders, doch u voegt hieraan toe dat deze werden georganiseerd door het gemeentebestuur en u haalt hierbij geen persoonlijke, doorgedreven betrokkenheid aan (CGVS p.6-7). Logischerwijze had u dat wel gezegd indien dat het geval was. Er dient eveneens te worden gewezen op uw verklaring als zou u sinds het ontstaan van uw vermeende problemen met H. belagers, geen contact meer hebben gehad met de gemeenschapsraad en haar leden (CGVS p.7). Hieruit blijkt eens te meer dat uw rol daarbinnen eerder beperkt was en ook dat u geen leiderschapspositie bekleedde in uw lokale gemeenschap. Indien dat wel zo was, kan immers worden verwacht dat u daar nog steeds om bekommerd zou zijn en u op zijn minst vinger aan de pols zou houden. U haalt per slot van rekening aan dat u wel nog contact hebt gehad met een ex-collega van uw reguliere job (CGVS p.24-25).

Uw documenten kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande argumentatie. Het paspoort van u en uw partner, jullie identiteitskaarten, jullie akte van samenwonen, uw rijbewijs, de geboorteakte en reisvolmacht van uw kleindochter en de andere reisdocumenten bieden zicht op jullie persoonsgegevens en reisweg. Dit zijn elementen die door het CGVS niet in twijfel worden getrokken. Hetzelfde geldt voor uw job als loodgieter en uw lidmaatschap bij de gemeenschapsraad, hetgeen u ook staft met de desbetreffende documenten. Deze bieden echter geen bewijs voor uw voorgehouden problemen met paramilitairen, ook al blijkt uit de stukken dat u op een gegeven moment verlof hebt opgenomen en vervolgens ontslag nam, zoals u toelichtte op uw persoonlijk onderhoud (CGVS p.11). Er kunnen immers tal van andere redenen daarvan aan de grondslag liggen. Wat uw bezigheden bij de gemeenschapsraad betreft, werd hierboven reeds aangetoond dat u, louter op basis daarvan, geen nood aan internationale bescherming aantoonde. Verder vormt het document aangaande uw ziekenhuisopname in Colombia, evenmin een sluitend bewijs voor uw aanvaringen met paramilitairen. Het loutere feit dat er in het ziekenhuis twee verwondingen bij u werden vastgesteld, betekent immers nog niet dat die personen daar verantwoordelijk voor waren. Een arts doet immers vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en, rekening houdend met zijn bevindingen, kan hij weliswaar vermoedens hebben over de oorzaak van het ziektebeeld (of specifiek van bepaalde verwondingen), doch de arts kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen die daarvan aan de grondslag liggen. Diezelfde kanttekening moet worden gemaakt bij uw medische documenten uit België, alsook deze van uw partner. Dat jullie met medisch-psychologische problemen kampen, wordt niet betwist, doch de stukken kunnen geenszins aantonen dat de problemen in Colombia waarvan jullie melding maken, daar de oorzaak van zouden zijn.

Wat betreft de documenten aangaande H. sociale activiteiten, zijn aangifte documenten alsook die van andere familieleden en de persartikelen, moet worden opgemerkt dat een deel van deze stukken reeds door hem werden voorgelegd in het kader van zijn eigen verzoek om internationale bescherming.

Over de artikelen stelden zowel het CGVS als de RvV het volgende: "De persartikelen berichten weliswaar over personen die gearresteerd werden naar aanleiding van de voormelde bomaanslag in Tumaco, en over intimidatie vanwege Ma.(...) tegen een LGBTI-activist, maar nergens in deze artikelen wordt uw naam vermeld. Louter op basis van deze stukken kan niet worden besloten dat u in het vizier staat (of hebt gestaan) van de erin vernoemde daders." (zie RvV-arrest 300 225 van 23 februari 2024). Het komt overigens weinig overtuigend over dat u zelf op uw onderhoud niet kunt zeggen wie de gearresteerde personen betreffen, hoewel uit uw verklaringen volgt dat mede die arrestatie aan de grondslag zou liggen voor de grieven van de paramilitairen jegens H. en, later, jegens u en uw partner (CGVS p.25).

Over de documenten aangaande H. sociaal werk oordeelde de RvV als volgt: "Ter staving van verzoekers voorgehouden sociaal werk leggen verzoekende partijen een attest van de gemeenschapsraad van Buenos Aires voor (administratief dossier, map 'Documenten', stuk 4) en een verklaring van de gemeenschapsraad van de gemeente Quimbaya – Quindío - Colombia van 29 augustus 2023 met beëdigde vertaling (aanvullende nota van 9 februari 2024, stuk 2). Over het eerste attest treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze op goede gronden overweegt: "Het door u neergelegde attest van de gemeenschapsraad van Buenos Aires (Armenia) kan hier niets aan veranderen. Aangezien uit de vertaling blijkt dat het document 'op vraag van een familielid' opgesteld werd, heeft het een erg gesolliciteerd karakter en is de bewijswaarde van dergelijke stukken erg relatief (zie vertaling in map 'documenten'). Het valt hierbij op dat u niet weet wie dit document geschreven heeft (CGVS p.12) – hoewel het ondertekend is door de wettelijke vertegenwoordiger van de gemeenschapsraad – en ook dat het document vermeldt dat u tot 2018 sociaal leider was, terwijl u verklaarde sinds 2017 niets meer te hebben gedaan voor uw gemeenschap (CGVS p.25-26)." Verzoekende partijen menen dat het, gezien het tijdsverloop sinds de feiten, niet behoeft te verbazen dat verzoeker niet weet wie het document heeft opgesteld en hekelen dat de commissaris-generaal het document als gesolliciteerd bestempelt. De lacune in verzoekers kennis die in de bestreden beslissingen aangehaald wordt, over de naam van de wettelijke vertegenwoordiger van de gemeenschapsraad waarvoor verzoeker naar eigen zeggen vijf jaar zou hebben gewerkt is echter duidelijk en betreft geen detail. Verzoekers onwetendheid in dit verband kan dan ook niet worden verklaard door het loutere tijdsverloop sinds de beweerde feiten. Door verder te onderlijnen dat verzoeker in 2017 is gestopt met zijn werkzaamheden voor de gemeenschapsraad brengen verzoekende partijen overigens geen concreet en valabel argument bij om te verklaren waarom in het document melding wordt gemaakt van werkzaamheden tot 2018. In deze is het opvallend dat de verklaring van de gemeenschapsraad van de gemeente Quimbaya Quindío - Colombia van 29 augustus 2023 met beëdigde vertaling (aanvullende nota van 9 februari 2024, stuk 2), die evenzeer op vraag van verzoeker en met het oog op zijn procedure internationale bescherming werd opgesteld, plots wel melding maakt van het feit dat verzoeker tussen 2012 en 2017 actief was als medewerker van de Junta de Acción Comunal (JAC). Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat de voormelde attesten van de gemeenschapsraden, de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent verzoekers sociaal activisme en engagement niet kunnen herstellen. De attesten vertonen immers een gesolliciteerd karakter en hebben dus geen objectieve bewijswaarde. Bovendien kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat in casu niet het geval is" (zie RvV-arrest 300 225 van 23 februari 2024). De enige nieuwe stukken die u voorlegt zijn enkele foto's van H. vermeende activiteiten, doch hierbij kan slechts worden vastgesteld dat H. hierop niet zichtbaar is (CGVS p.12). Deze kunnen dan ook evenmin gelden als bewijs daarvan, laat staan voor uw eigen problemen met zijn belagers.

Over de aangiftes, specifiek deze bij de Personería (ombudsman), stelden het CGVS en de RvV in H.s. hoofde: "Het verzoekschrift van de ombudsman aan de politie dd. 16/07/2017 kan, op zichzelf staand, evenmin uw problemen bewijzen. Er wordt verwezen naar uw aangifte bij het parket en naar de letterlijke verklaringen die u ginds aflegde, doch de ombudsman vermeldt eveneens dat het om 'vermeende' bedreigingen gaat en stelt nergens dat de feiten waarvan sprake geverifieerd zijn door de ordediensten. [...] De andere van de overheid uitgaande documenten met betrekking op uw echtgenote (dd. 08/04/2022) en uw biologische vader (dd. 05/02/2022 en 14/02/2022) zijn evenmin bewijskrachtig voor jullie beweerde hinder met criminele groeperingen in Colombia. Enerzijds betreft het een brief van uw vader aan de ombudsman, de andere twee stukken gaan uit van de ombudsman zelf – opnieuw verzoeken van de ombudsman aan de politie – waarin hij de door uw vader en door uw echtgenote afgelegde verklaringen citeert, en naar hun problemen verwijst als zijnde 'vermeende' bedreigingen" (zie RvV-arrest 300 225 van 23 februari 2024). De bijkomende aangifte van uw dochter, waarbij zij melding maakte van achtervolgingen, vormt evenmin een sluitend bewijs voor jullie problemen (CGVS p.12). Eender wie kan immers eender welke verklaringen gaan afleggen voor de autoriteiten, doch dit betekent niet dat deze met de werkelijkheid overeenstemmen.

Met de opmerkingen bij de notities van uw persoonlijk onderhoud werd voorts rekening gehouden, doch deze kunnen geen ander licht werpen op de motivering zoals hierboven beschreven.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdadagroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het **platteland** en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor

een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Voor de volledigheid kan nog worden toegevoegd dat het CGVS ook in hoofde van uw partner, A. M. S. D. V. (CG [...]; OV [...]), is overgegaan tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Voor uw dochter, K. G. R. S. (CG [...]; OV [...]), uw schoonzoon, J. E. T. D. (CG [...]; OV [...]) en uw kleindochter, L. D. R. (CG: [...]; OV [...]), werd vooralsnog geen beslissing genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid van artikelen 2 en 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3 tem 48/5, 62 en 57/7 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 3 en artikel 6 van het EVRM.

Met betrekking tot de weigering van de asielstatus aan verzoekers en het eerste asielmotief, de doodsb bedreigingen aan hun adres betogen verzoekers vooreerst dat de commissaris-generaal het dossier van de familie van verzoekers ten onrechte heeft verknipt tot afzonderlijke dossiers en beslissingen en menen zij dat een voorafgaande globale studie/analyse van het relaas van alle familieleden vereist is om aan volledige en juiste feitenvinding te doen.

Zij betogen dat de verklaringen van verzoekers onderling geen tegenstrijdigheden vertonen noch ongerijmdheden, dat ook geen sprake is van tegenstrijdigheden tussen hun verklaringen en deze van H.M. en zijn echtgenote en dat door een opsplitsing van beide dossiers die belangrijk feit aan de aandacht voorbijgaat. Zij stellen dat de weigering om de dossiers in hun onderlinge samenhang te beoordelen een schending uitmaakt van artikel 6 van het EVRM.

Met betrekking tot de herhaalde belaging van verzoekers stellen zij dat hun relaas bijzonder detaillistisch, congruent en onderling gelijklopend is zodat moet besloten worden tot de geloofwaardigheid ervan. Zij betogen dat verzoeker duidelijk was in zijn bewoordingen dat er toen er een gesprek plaatsvond hij niet werd

geadresseerd, en dat met andere woorden de belagers geen reden hadden om verzoeker op een afgelegen plek op te zoeken, zoals de commissaris-generaal beweert. Verzoekers stellen dat dergelijke scenario's in Colombia hoogst gewoon zijn in het straatbeeld. Waar de commissaris-generaal het niet aannemelijk acht dat hun belagers de woonst van verzoekers niet zouden betreden hebben, gaat zij volgens verzoekers voorbij aan de concrete gesteldheid van de locatie waar de feiten zich voordeden. Zij betogen dat verzoekster zich op de tweede verdieping bevond en hen toesprak via het raam, de centrale toegangsdeur werd niet geopend en dus konden de belagers onmogelijk het gebouw betreden zonder veel materiële schade aan te richten wat ook niet de geijkte handelswijze van deze groeperingen is. Met betrekking tot het incident van 15 februari 2022 betogen verzoekers, dat in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal beweert, verzoeker niet met de handen vastgebonden op de rug dan wel met de hand werd vastgehouden op de rug en dat zij vervolgens trachtten hem de auto in te sleuren waarbij hij erin slaagde zijn hand los te rukken en te gaan lopen en citeren zij zijn verklaringen hierover (Notities verzoeker 14/28 en 21/28). Verzoekers menen dat de commissaris-generaal een lezing verstrekt die niet beantwoordt aan de realiteit en dus een foutieve analyse maakte van een situatie die bijzonder relevant is voor een juiste beoordeling van de vrees voor vervolging in hoofde van verzoekers. Zij betogen verder dat hij pas later merkte dat hij gewond was aan zijn hand en dat hij door voorbijgangers naar het ziekenhuis werd gebracht waar hij werd verzorgd, waarvan hij een rapport bijbracht.

Verzoekers betogen verder dat verzoeker ernstige psychiatrische problemen ontwikkelde nu hij te maken kreeg met achtervolgingswaan en hallucinaties en paniekaanvallen. Hij heeft tot op heden bijzonder veel stress en wordt zwaar medicamenteus behandeld. Zij stellen dat waar hij verklaarde dat hij de dag na zijn terugkeer zou gedood worden dit eerder een figuurlijke manier van spreken betrof door een man die onder invloed was van medicatie en tijdens de pauze in slaap was gevallen hierdoor en volledig versuft was.

Verzoekers overlopen vervolgens de door hen neergelegde documenten die volgens hen het relaas op fundamentele punten bevestigen. Deze documenten worden evenwel van tafel geveegd als niet dienstig en hierdoor schendt de commissaris-generaal de bewijskracht ervan. Zij betogen vervolgens dat zij onder meer bewijzen bijbrengen dat verzoekers (stief)zoon getuige was van een bomaanslag in 2012 en nadien bedreigd werd. Zij wijzen daarbij op de inhoud van de schriftelijke uitnodiging van het OM en het Besluit (Resolutie) van de Slachtoffereenheid waarbij H. M. wordt erkend als slachtoffer van gedwongen verhuizing en bedreigingen door paramilitaire groeperingen en ingeschreven in een bijzonder register op 9 oktober 2012. Zij stellen dat dit minstens een begin van bewijs is van de verklaringen van H.M. als getuige van de bomaanslag, een onbetwistbaar bewijs dat H.M. een verklaring aflegde en een bewijs van de inhoud van de afgelegde verklaring van H.M. en dat een intern onderzoek werd gevoerd naar aanleiding van de klacht. De commissaris-generaal erkent in de beslissing met betrekking tot H.M. dat het gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de opvolgers van de paramilitaire groeperingen en de Colombiaanse autoriteiten zich concentreert op het platteland in onder meer Narino, het departement waar H. M. getuige was van de bomaanslag.

Met betrekking tot de klachtneerlegging door H.M. op 3 juli 2017 nadat hij opnieuw bedreigd werd, voeren verzoekers aan dat hiervan een email wordt bijgebracht waaruit op onmiskenbare wijze blijkt dat er wel degelijk in juli 2017 en dus in onverdachte tijden, een klacht door H; M. is ingediend geweest. Deze verklaringen dateren uit niet verdachte tijden, toen verzoeker allerminst belang had om dergelijke klacht te gaan indienen.

Met betrekking tot het antwoord van de bevoegde Colombiaanse diensten op de klachtneerlegging van 16 juli 2017 wijzen verzoekers erop dat de dreigbrief verwijzingen bevatte naar de activiteiten van H.M. als sociaal leider/activist in de gemeente Quimbaya en dat de bedreiging werd geuit door M. en zijn bende Los Rastrojos. Zij betogen dat M. het hoofd is van deze bende drugtraffiquanten en huurmoordenaars actief in onder meer Tumaco, dat hij in mei 2012 werd opgepakt in Venezuela en uitgeleverd aan Colombia en dat M. bij het gerecht onder meer gekend is voor het bedreigen van sociaal activisten en mensenrechtenactivisten. Zij wijzen erop dat H.M. een van de slachtoffers (sociaal leider) van Macuto, J.B., kende.

Zij wijzen tenslotte nog op de uitprint van de opvraging van zijn dossier door H.M. op datum van 11 maart 2023 dat vermeldt dat het dossier nog steeds actief is en besluiten dat een zorgvuldige lezing van het relaas van verzoekers in samenhang met voormelde stukken en de verklaringen van H. M. beoordeeld, geen gereede twijfel laat bestaan over het betrouwbaar karakter van hun relaas.

Wat betreft hun vertrek uit Colombia op 14 september 2022, betogen verzoekers dat zij niet zeven maanden hebben gewacht om het land te verlaten, zoals de commissaris-generaal stelt, maar dat zij eerst onderdoken op het adres van de dochter in de wijk La Patria in een appartement in een gated community dat zwaar bewaakt is. Vandaar vertrokken zij in juli naar Circasia, een dorp dat volledig geïsoleerd is en verafgelegen van de bewoonde wereld waar zij onderdoken in een boerderij. Zij betogen dat hun belagers deze plaats niet kenden en dat zij geen informatie hebben gedeeld waaruit het tegendeel blijkt en dus als veilig werd gekwalificeerd door hen. Zij namen dus geen enkel risico maar deden alles om van de radar van hun belagers te blijven en vandaaruit deden ze alles om hun reis voor te bereiden. Vertrekken naar een buurland was allerminst een optie want hierdoor zouden nog steeds blootgesteld zijn aan extreem geweld, nu deze buurlanden Venezuela en Ecuador zelf geteisterd zijn door paramilitairen en extreem bendedegeweld en voor mensen zonder papieren allerminst als veilig kunnen worden bestempeld. Zij stellen dat de paramilitaire netwerken transnationaal georganiseerd zijn en niet stoppen niet bij de grens.

Tenslotte betogen verzoekers dat zij geen klacht neerlegden voorafgaand aan hun vertrek omdat zij afgedreigd werden door de belagers indien zij toch een klacht zouden indienen en dat in Colombia na klachtneerlegging geen beschermingsmaatregel volgt. Dergelijke maatregelen vallen enkel politici en mensen met geld of macht te beurt volgens verzoekers en dus had een dergelijke klachtneerlegging geen zin.

Met betrekking tot het tweede asielmotief, de vrees voor vervolging omwille van activiteiten van verzoeker als sociaal leider binnen de JAC stellen verzoekers dat verzoeker tussen 2012 en 2016 er supervisor was en dat hij tussen 2016 en 2022 als vicepresident zou zetelen en dat in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal wil laten uitschijnen verzoeker niet alleen betrokken was bij het bestuur maar engageerde hij zich ook voor drugsverslaafde jongeren en mensen in armoede. Verzoekers citeren uit verzoekers verklaringen (NPO verzoeker 6/28 en 7/28). De neergelegde documenten staven zijn werkzaamheden en verzoekers betogen dat hij wel een leiderspositie bekleedde aangezien hij anders nooit als vice-president zou benoemd zijn. Zij wijzen erop dat hij acht jaar actief was binnen deze gemeenschap zodat het geenszins om beperkte activiteiten gaat en dat verzoeker met ernstige psychische problemen kampt als gevolg van de feiten. Hij kampt sinds de feiten met achtervolgingswanen en hallucinaties, paniekaanvallen, stress en slaapproblemen en verzoekers wijzen erop dat achtervolgingswanen worden getriggerd door zeer traumatiserende gebeurtenissen en zijn ziektebeeld onderschrijft dit. De zorgwekkende psychische toestand is de reden waarom hij geen contacten meer onderhoudt met de JAC omdat dit veel te belastend was, in tegenstelling tot het beperkt contact dat verzoeker nog had met een ex-collega van zijn werk als loodgieter. Verzoekers betogen verder dat verzoeker meedeelde dat hij door zijn problemen zijn activiteiten bij de JAC niet meer kon uitoefenen maar dat hier niet dieper op werd ingegaan. Dit is ten onrechte gelet op de onderzoeksbevoegdheid van de commissaris-generaal. Zij wijzen erop dat de (stief)zoon H.M. tijdens zijn gehoor expliciet verklaarde dat hij via berichten in het nieuws destijds vernomen had dat zijn belager M. linken zou hebben met de JAC en dat hij via die weg aan hun database is geraakt waarop zij citeren uit de notities van het persoonlijk onderhoud van H.M.. Zij herhalen dat M. het hoofd is van de bende Los Rastrojos en dat hij aan bijzonder veel feiten wordt gelinkt, waaronder in het bijzonder het bedreigen van sociaal activisten en mensenrechtenactivisten. Verzoekers betogen dat M. een van de meeste gevreesde en gezochte bendeleden is en in februari 2021 werd opgepakt wegens het bedreigen van sociale leiders in Quindio ingevolge de uitvaardiging van een aanhoudingsbevel tegen zijn persoon, meer bepaald de bedreiging van een sociaal leider van de LGBTQ gemeenschap op 5 november 2020, waardoor hij deze verplichtte de zone te verlaten. Verzoekers stellen dat M. op die wijze drugspreventie acties wilde tegengaan en dat bendes op die manier hun macht installeren op grond van angst en terreur. Verzoeker loopt dus wel degelijk een verhoogd risico omwille van zijn sociale activiteiten.

Met betrekking tot de weigering van subsidiaire bescherming betogen verzoekers dat de algemene situatie van bendegeweld in Colombia ten onrechte niet als een gewapend conflict wordt gecatalogeerd; Zij verwijzen naar jurisprudentie van het Hof van Justitie en stellen dat het bendegeweld in Colombia beantwoordt aan de definitie van een binnenlands gewapend conflict. Zij stellen verder dat de angst van verzoekers concreet is want op onbetwistbare feiten gestoeld ten tijde van hun vertrek uit Colombia. De ingeroepen motieven in hun onderlinge samenhang bekeken en de situatie in Colombia zijn afdoende om het voorhanden zijn van een reëel risico op ernstige schade zoals gedefinieerd in artikel 48/4 § 2 van de Vreemdelingenwet te beoordelen.

Verzoekers besluiten dat de commissaris-generaal heeft nagelaten een individueel onderzoek te voeren, minstens te motiveren waarom er geen sprake zou zijn van een schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in hoofde van verzoekers en dat zij gelet op artikel 3 van het EVRM in geen geval kunnen worden teruggeleid naar hun land van herkomst.

Verzoekers vragen te worden erkend als vluchtelingen, minstens hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde de bestreden beslissingen te vernietigen.

2.2. Verzoekers voegen de bestreden beslissingen en de pro deo aanstelling toe aan hun verzoekschrift.

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel

46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoekers om internationale bescherming al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van de feiten en omstandigheden en de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen.

De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekers om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moeten een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoekers aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekers samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekers bepaalde aspecten van hun verklaringen niet staven met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

*“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. . Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst,*

nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."

4.2. Verzoekers verklaren de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en leggen onder meer hun originele paspoorten en identiteitskaarten neer (AD, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 1). Verzoekers' identiteit en Colombiaanse nationaliteit worden niet betwist, net zo min als het gegeven dat zij afkomstig zijn van het departement Quindio.

4.3. De beschermingsverzoeken zijn gebaseerd op verzoekers vrees voor vervolging door belagers omwille van de bedreigingen van de stiefzoon van verzoeker door paramilitairen nadat hij getuige was van een bomaanslag in Tumaco in 2012. De kern van hun vluchtrelaas kan worden samengevat als volgt. Nadat verzoekers (stief)zoon H.M. Colombia had verlaten in november 2021, kregen verzoeker en andere familieleden problemen. Volgens hun verklaringen werd verzoeker op 5 oktober 2021 benaderd door mannen toen hij in het centrum van Armenia aan het werken was die hem vroegen waar H. was. Zij gingen weg toen hij zei dat hij het niet wist. Op 31 oktober 2021 en 15 december 2021 kwamen enkele mannen aan hun deur bellen en vragen waar H. was. Zij gingen weg toen verzoekster zei dat ze het niet wist. Volgens hun verklaringen werd verzoeker in januari 2022 nogmaals benaderd door mannen toen hij aan het werken was en dreigden zij ermee zijn familieleden aan te pakken toen hij zei niet te weten waar H. was, waarna zij weggingen. Op 15 februari 2022 werkte verzoeker volgens hun verklaringen op het platteland toen een wagen met vier personen stopte en verzoeker deden knielen en dwongen te zeggen waar H. was. Hij werd aangevallen met een mes toen hij zei niet te weten waar H. was, kon zich aan te schermutseling onttrekken en werd naar een ziekenhuis gebracht door voorbijgangers. In maart 2022 verhuisden verzoekers naar een andere wijk van Armenia in het appartement waar hun dochter voordien had gewoond, en in juli 2022 naar de finca in Circasia waar hun dochter en partner ondertussen woonden en bereidden vandaar hun vertrek voor.

4.4. Verzoeker verklaarde bij aanvang van het persoonlijk onderhoud dat hij achtervolgingswaanzin had, te veel stress en moeite om te slapen, nog medicatie te nemen en zijn laatste afspraak dateert van ongeveer zes maanden daarvoor (NPO verzoeker, p. 3). Hij legt een attest voor van zijn huisarts van 25 april 2023, verslag van de wachtdienststarts van 1 april 2023 en een verslag consultatie van 2 april 2023, een document 'persoonlijke nota's' met betrekking tot verzoeker waarop een aantal geneesmiddelen zijn vermeld en een medicatieschema opgemaakt op 12 maart 2024 (AD, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 7). In de verslagen wordt melding gemaakt van het feit dat verzoeker stemmen hoort maar beseft dat ze niet echt zijn, en dat hij zeer verward en angstig is.

In de bestreden beslissing met betrekking tot verzoeker wordt gesteld dat voor verzoeker bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen en wordt verder als volgt gemotiveerd: *"Uit verklaringen en de door u neergelegde documenten blijkt dat u in het verleden last had van achtervolgingswaanzin en hallucinaties met, daarbij gepaard gaand, paniekaanvallen. Momenteel lijdt u nog steeds aan stress en slaapproblemen. U bent ook gediagnosticeerd met diabetes en hoge bloeddruk. U werd voor de voorgaande zaken behandeld in Colombia en uw behandeling, onder meer medicamenteus, wordt heden voortgezet vanuit België (CGVS p.3, p.24 + medische stukken in de map 'documenten' van uw administratief dossier). Het CGVS heeft het nodige gedaan om rekening te houden met uw medisch-psychische situatie. Zo werd deze in het begin van uw persoonlijk onderhoud uitgediept, en werd er u meegegeven dat u steeds om pauze mocht vragen en dat u, in geval van problemen, dit steeds diende aan te geven (CGVS p.2-3). Echter diende u van deze mogelijkheden geen gebruik te maken. Uit de notities blijkt verder duidelijk dat u goed in staat was om zelfstandig en in detail uw asielmotieven uit de doeken te doen en hierover gerichte vragen te beantwoorden. Bij onduidelijkheden werden deze steeds uitgeklaard aan de hand van bijkomende vragen. U gaf weliswaar aan dat u in de vaste pauze (tijdens dewelke uw partner werd geïnterviewd) geslapen had in de wachtzaal. Evenwel kon niet worden vastgesteld dat uw slaapproblemen of de medicatie die u neemt, u parten speelden tijdens het interview zelf, noch dat u zich op dat moment in een waan- of hallucinatoire episode bevond. U beaamde bovendien dat u van dit laatste al lang geen terugval meer heeft gehad (CGVS p.3). Er zijn dan ook geen indicaties voorhanden dat uw verklaringen niet betrouwbaar zouden zijn omwille van uw medisch-psychische problematiek. Hierbij kan nog worden toegevoegd dat er vooraf geen bezwaar werd geuit om uw persoonlijk onderhoud te laten doorgaan. U ontving daarnaast een kopie van uw notities. U en uw partner formuleerden hier een aantal gezamenlijke opmerkingen op, doch dit betrof louter enkele aanpassingen aan data en nuances in woordgebruik. Nergens uit deze opmerkingen blijkt dat u onjuiste informatie zou hebben verschaft omwille van uw ziektebeeld of medicatie (zie briefwisseling in uw adm. dossier). Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven*

omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen”.

Uit de lezing van het persoonlijk onderhoud van verzoeker blijkt dat dit normaal verlopen is, dat uit het administratief dossier niet kan blijken dat verzoeker om uitstel van het persoonlijk onderhoud heeft gevraagd en ook bij aanvang van het persoonlijk onderhoud en nadat hij had aangegeven dat hij met psychologische problemen kampt, niet heeft aangegeven dat het voor hem niet mogelijk zou zijn om het persoonlijk onderhoud door te maken omwille van zijn problemen of medicatie. Verzoekers benadrukken weliswaar in het verzoekschrift dat verzoeker onder zichtbare invloed was van medicatie en dat verzoekers advocaat dit ook opmerkte op het einde van het persoonlijk onderhoud van verzoeker en dat hij in slaap was gevallen tijdens de pauze, maar zij verwijzen hiernaar enkel in hun verweer tegen de overweging in de bestreden beslissingen dat het niet overtuigend overkomt dat verzoekers in de vele maanden na het incident op 15 februari 2022 geen verdere problemen aanhalen aangezien dit in schril contrast staat met zijn verklaring dat mocht hij terugkeren naar Colombia hij reeds de dag na aankomst zou gedood worden. In zoverre kan aangenomen worden dat het inderdaad om beeldspraak gaat vanwege verzoeker, zoals in het verzoekschrift wordt aangevoerd, en dat verzoeker tijdens de pauze heeft geslapen, kan nergens uit blijken dat verzoekers vermogen om coherente verklaringen af te leggen en zijn vluchtmotieven uiteen te zetten, de gestelde vragen te begrijpen en er antwoorden op te formuleren tijdens het persoonlijk onderhoud was aangetast. Voorts geven verzoekers evenmin een concreet voorbeeld waaruit zou kunnen afgeleid worden dat verzoeker danig onder de invloed was van zijn medicatie tijdens het persoonlijk onderhoud. Integendeel blijken verzoekers te hameren op het gegeven dat hun verklaringen gedetailleerd en onderling consistent zijn en dat er evenmin tegenstrijdigheden zijn met de verklaringen van zijn andere familieleden.

De conclusie in de bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoeker dat er geen indicaties zijn dat zijn verklaringen niet betrouwbaar zouden zijn omwille van zijn medisch-psychische problematiek, nergens uit verzoekers opmerkingen bij de notities van de persoonlijke onderhouden blijkt dat hij onjuiste informatie zou hebben verschaft omwille van zijn ziektebeeld of medicatie en dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat hij kan voldoen aan zijn verplichtingen kan *in casu* dan ook worden bijgetreden.

Verzoekster legt een attest voor met briefhoofd van Fedasil en ondertekend door een arts waarin wordt gesteld dat uit de anamnese verzoekster bekend is met angstaanvallen met claustrofobisch karakter en dat zij door de arts werd gezien op 29 augustus 2023 met een hyperventilatie-aanval waarvoor medicatie werd voorgeschreven die ook ter preventie mag genomen worden en een document ‘persoonlijke nota’s’ met betrekking tot verzoekster waarop een aantal geneesmiddelen zijn vermeld. Daarnaast legt zij ook verslagen voor van het Sint-Trudo ziekenhuis in Sint-Truiden van 2 maart 2024, 17 januari 2024, 4 december 2023 met betrekking tot verzoeksters nekpijn, een verslag van het oogcentrum in hetzelfde ziekenhuis van 20 maart 2023 en een verslag van de dienst Gastro-Enterologie van het Sint-Pieters Ziekenhuis in Brussel van 23 december 2022 (AD, documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 7). In de bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoekster wordt gesteld dat voor verzoekster bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen en wordt verder als volgt gemotiveerd: *“Uit uw verklaringen en de door u neergelegde documenten blijkt dat u lijdt aan claustrofobie, nervositeit en slaapproblemen, en ook dat u osteoporose heeft aan uw vingers, arm en schouders. U neemt slaapmedicatie en volgt ook een medische behandeling in België (CGVS p.3 + medische stukken in de map ‘documenten’ van uw administratief dossier). Het CGVS heeft het nodige gedaan om rekening te houden met uw medisch-psychische situatie. Zo werd deze in het begin van uw persoonlijk onderhoud uitgediept, en werd er u meegegeven dat u steeds om pauze mocht vragen en dat u, in geval van problemen, dit steeds diende aan te geven (CGVS p.2-3). Echter diende u van deze mogelijkheden geen gebruik te maken. Uit de notities blijkt verder duidelijk dat u goed in staat was om zelfstandig en in detail uw asielmotieven uit de doeken te doen en hierover gerichte vragen te beantwoorden, zonder dat u wezenlijk gehinderd werd door uw medische en psychische problemen. Er zijn dan ook geen indicaties voorhanden dat uw verklaringen niet betrouwbaar zouden zijn omwille van uw toestand. Hierbij kan nog worden toegevoegd dat er vooraf geen bezwaar werd geuit om uw persoonlijk onderhoud te laten doorgaan. U ontving daarnaast een kopie van uw notities. U en uw partner formuleerden hier een aantal gezamenlijke opmerkingen op, doch dit betrof louter enkele aanpassingen aan data en nuances in woordgebruik. Nergens uit deze opmerkingen blijkt dat u onjuiste informatie zou hebben verschaft omwille van uw ziektebeeld of medicatie (zie briefwisseling in uw adm. dossier). Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen”.*

Verzoekers laten deze motieven met betrekking tot verzoeksters bijzondere procedurele noden ongemoeid en maken ook geen verdere opmerkingen met betrekking tot de wijze waarop aan de vastgestelde bijzondere procedurele noden werd tegemoet gekomen. De conclusie dat er geen indicaties zijn dat haar verklaringen niet betrouwbaar zouden zijn omwille van haar toestand, dat nergens uit verzoekers opmerkingen bij de notities van de persoonlijke onderhouden blijkt dat zij onjuiste informatie zou hebben verschaft omwille van haar ziektebeeld of medicatie en dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat zij kan voldoen aan haar verplichtingen, kan *in casu* worden bijgetreden.

4.5. Na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier dient in navolging van de bestreden beslissingen te worden vastgesteld dat verzoekers de voorgehouden vervolgingsfeiten en de daaraan verbonden vrees voor vervolging door gewapende mannen, leden van een gewapende groepering niet aannemelijk maken.

4.5.1. Zoals terecht gemotiveerd in de bestreden beslissingen zijn de beschermingsverzoeken gebaseerd op het asielrelaas van hun (stief)zoon H.M. aangezien volgens hun verklaringen de belaging waarvan verzoeker beweerdelijk het slachtoffer was in 2021 en 2022 voor hun vertrek uit Colombia, tot doel had te weten te komen waar H.M., die in 2012 getuige zou geweest zijn van een bomaanslag, zich bevond.

H.M. diende een verzoek om internationale bescherming in België in op 5 november 2021 en zijn partner Y.C.H. op 29 juli 2022. Verzoekers (stief)zoon en zijn partner werden evenwel niet erkend als vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus werd hun geweigerd door de commissaris-generaal in haar beslissingen van 1 augustus 2023. De Raad oordeelde in zijn arrest nr. 302 139 van 23 februari 2024 dat verzoekers (stief)zoon en zijn partner niet worden erkend als vluchtelingen en dat hen de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. In dit arrest wordt uitvoerig uiteengezet waarom de Raad van oordeel is dat verzoekers (stief)zoon en zijn partner geen geloofwaardige elementen aanbrengen waaruit kan blijken dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet naar zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hen voorgehouden opeenvolgende problemen met de FARC, 'los Rastrojos' en Ma. omwille van H.M.'s aanwezigheid bij een bomaanslag in februari 2012; (ii) de commissaris-generaal op goede gronden motiveert dat vraagtekens moeten geplaatst worden bij het verdere verloop van de bedreigingen, met name de dreigbrief van juni 2017, (iii) de verklaringen van verzoeker niet eensluidend zijn doorheen hun asielprocedure; (iv) het gedrag van verzoekende partijen niet te verenigen valt met de door hen voorgehouden vrees voor vervolging; (v) er evenmin geloof kan worden gehecht aan verzoekers sociaal leiderschap aangezien zijn verklaringen daaromtrent tegenstrijdig en niet aannemelijk zijn en de voorgelegde attesten van de gemeenschapsraden, de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent verzoekers sociaal activisme en engagement niet kunnen herstellen aangezien deze attesten een gesolliciteerd karakter vertonen en dus geen objectieve bewijswaarde hebben.

De Raad wijst erop dat het voormelde arrest van de Raad bekleed is met een gezag van gewijsde. Het gezag van gewijsde *"houdt het vermoeden van waarheid van een rechterlijke beslissing in dat belet dat de beslissing nog in vraag wordt gesteld door hetzelfde of ander rechtscollege, door een administratieve overheid of door de partijen in het geding"* (J. DUJARDIN en J. VANDELANOTTE, Inleiding tot het publiek recht, basisbegrippen, Brugge, die Keure, 1994, 125). De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers (stief)zoon en zijn partner werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat het beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

Uit de lezing van de notities van de persoonlijke onderhouden blijkt dat verzoekers geen nieuwe elementen bijbrengen met betrekking tot de door hun (stief)zoon en zijn partner aangehaalde maar zowel door de commissaris-generaal als de Raad ongeloofwaardig bevonden vervolgingsfeiten.

Verzoekers betogen dat de commissaris-generaal ten onrechte de dossiers van verzoekers en hun stiefdochter en zijn partner heeft verknipt tot afzonderlijke dossiers, terwijl de vergelijking van het onderling relaas en dat van verzoekers en hun familieleden leert dat zij onderling consistent en coherent zijn en dat zij gedetailleerde vragen over de problemen van H.M. correct hebben beantwoord. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat in zijn beslissingen genomen ten aanzien van verzoekers (stief)zoon en zijn partner de commissaris-generaal en de Raad tot de ongeloofwaardigheid hebben besloten van de door hen aangehaalde problemen met de FARC, de bende Los Rastrojos en Ma omwille van het feit dat H.M. getuige was van een bomaanslag in 2012 onder meer omwille van tegenstrijdigheden in de verklaringen van H.M. en zijn partner, en de handelswijze van H.M. waarbij werd vastgesteld dat het merkwaardig is dat verzoeker na het ontvangen van de dreigbrief alleen naar Pereira verhuisde zonder zijn echtgenote en dit omwille van praktische redenen, dat het opvalt dat H.M. nog anderhalf jaar in Colombia bleef en dat hij ook op 13 maart 2021 alleen het land verliet, en H.M. zowel in Spanje als in België laattijdig een verzoek om internationale bescherming indiende. Dat de verklaringen van verzoekers familieleden, wiens problemen volgens hun verklaringen aan de oorsprong liggen van de door hen aangevoerde vervolgingsfeiten, onderling coherent en consistent zijn, zoals verzoekers beweren, blijkt al niet uit de beoordeling door de Raad met betrekking tot de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers (stief)zoon en zijn partner. Bijgevolg kan evenmin worden bijgetreden dat verzoekers verklaringen over de problemen van H.M. en zijn echtgenote consistent zouden zijn met de verklaringen van laatstgenoemden hierover.

Voorts dient erop gewezen te worden dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele wijze dient te gebeuren op basis van alle elementen van het dossier en dat waar een verzoeker om internationale bescherming zich beroept op de problemen van familieleden die eerder een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend, uiteraard ook rekening dient te worden gehouden met de beoordeling van de geloofwaardigheid van de verklaringen van deze familieleden. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de

commissaris-generaal bij het onderzoek van verzoekers' nood aan internationale bescherming rekening heeft gehouden met zowel verzoekers eigen verklaringen over de door hen aangevoerde vervolgingsfeiten als de beoordeling die reeds werd gemaakt van de beschermingsverzoeken van hun (stief)zoon en diens echtgenote. Waar verzoekers de commissaris-generaal verwijten de dossiers te hebben opgesplitst en daardoor uit het oog verliest dat alle familieleden consistente verklaringen hebben afgelegd, gaan zij er gemakshalve aan voorbij dat de verklaringen van verzoeksters (stief)zoon en zijn echtgenote tegenstrijdig zijn bevonden, zodat hun argument *in casu* niet dienstig is. Voorts dient eraan herinnerd te worden dat volgens vaste rechtspraak van het EHRM geschillen betreffende de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied niet onder de toepassing van artikel 6 van het EVRM vallen, zoals het Hof in het principearrest Maaouia t. Frankrijk van 5 oktober 2000 ondubbelzinnig heeft gesteld. Verzoekers' betoog dat door de beslissing van de commissaris-generaal om de dossiers apart te behandelen artikel 6 van het EVRM wordt geschonden, is bijgevolg niet dienstig. Evenmin kan blijken dat dit tot gevolg heeft gehad dat er geen gedegen lezing en analyse van de feiten is gebeurd, zoals verzoekers ten onrechte betogen. Zoals reeds aangehaald werd rekening gehouden met alle elementen waarop verzoekers zich hebben beroepen, met inbegrip van de problemen waarop hun (stief)zoon en zijn echtgenote zich in hun verzoek hebben beroepen, maar die zowel door de commissaris-generaal als de Raad ongeloofwaardig zijn bevonden. Verzoekers tonen met hun algemeen betoog in elk geval niet aan dat de commissaris-generaal door de respectievelijke verzoeken afzonderlijk te onderzoeken zich op een niet-correcte feitenvinding zou hebben gebaseerd. Bovendien hebben verzoekers zich specifiek op vervolgingsfeiten beroepen die zich volgens hun verklaringen hebben voorgedaan nadat verzoekers (stief)zoon reeds geruime tijd Colombia had verlaten. Zo verzoekers verklaren dat deze feiten verband houden met en voortvloeien uit de problemen die hun (stief)zoon zou hebben gekend, brengen zij, zoals hierna verder besproken, geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de ongeloofwaardig bevonden vervolgingsfeiten door hun (stief)zoon en zijn echtgenote aangehaald anders zouden beoordeeld zijn indien zij hadden voorgelegd bij de beoordeling van hun beschermingsverzoeken door de commissaris-generaal en door de Raad. Zij tonen met hun betoog over de nood aan een gemeenschappelijke beoordeling van het geheel van de feiten aangehaald door verzoekers en hun (stief)zoon en diens echtgenote bijgevolg ook niet aan dat de ongeloofwaardig bevonden problemen van hun (stief)zoon en diens echtgenote waarop zij zich expliciet beroepen als de oorzaak van hun eigen problemen, niet reeds de ongeloofwaardigheid van hun verklaringen over de gebeurtenissen die zich na het vertrek van hun (stief)zoon zouden hebben afgespeeld, ondermijnen.

4.5.2. Voorts dient na grondige lezing van verzoekers' verklaringen en de door hen neergelegde documenten in het licht van de beschikbare landeninformatie met betrekking tot hun land van herkomst en de rol en werkwijze van gewapende groeperingen aldaar, te worden vastgesteld dat zij de door hen voorgehouden problemen met gewapende mannen voor hun vertrek uit Colombia niet aannemelijk maken.

Zo worden in de bestreden beslissingen op goede gronden vraagtekens geplaatst bij de door verzoekers geschetste handelswijze van hun belagers, waarvan zij verklaren dat het om leden gaat van een paramilitaire groepering die het eveneens gemunt heeft op hun (stief)zoon. Verzoeker verklaarde, gevraagd wie hij precies vreesde, *“de paramilitaire groeperingen, dat degenen die ons achtervolgd hebben. Daar noemen zij “Aguilas Negras” of “Los Rastrojos” en op heden Cartel del Golfo”. Want zij zijn allemaal gegroepeerd in één enkele groepering en op heden noemen zij “Cartel del Golfo”* (NPO verzoeker, p. 16). Volgens de beschikbare landeninformatie is de groepering Los Rastrojos, voorheen Rondas Campesinas Populares geheten, een gewapende groepering die in 2022 actief was in 4 departementen en in 7 gemeenten, maar die als dusdanig niet meer als organisatie bestaat (CEDOCA, *Colombia. Veiligheidssituatie*, 20 november 2023, p. 23). De grootste gewapende groepering in Colombia is AGC (Autodefensas Gaitanistas de Colombia) ook gekend als de Clan del Golfo (EUAA, Country Focus Colombia, p. 12 en 52-53). AGC opereert als een crimineel netwerk waarbij sommige cellen onder de directe controle staan van het hoofdkwartier en andere cellen semi-autonoom functioneren. AGC gaat ook samenwerkingen aan met andere kleinere gewapende groeperingen. Aguilas Negras is een oude groepering die voor de demobilisatie in 2006 gelieerd was aan de AUC (voorloper van de AGC) maar nadien als naam werd gebruikt door allerlei criminele bendes maar die niet meer als een groepering lijkt te bestaan (EUAA, p. 53).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud tot tweemaal toe verwijst naar Cartel del Golfo in plaats van Clan del Golfo, zoals de AGC volgens de landeninformatie ook bekendstaat, en anderzijds verwijst naar twee groeperingen, die actueel volgens de beschikbare landeninformatie niet meer als groepering actief zijn in Colombia, zoals hierboven besproken. Zo kan worden aangenomen dat gelet op de talrijke groeperingen en verschillende verschijningsvormen en ententes die tussen verschillende gewapende groeperingen worden gevormd, het niet altijd duidelijk is voor de burgerbevolking wie tot welke groepering behoort, is het evenwel opmerkelijk dat verzoeker zelfs van de grootste en meest gekende gewapende groepering in Colombia, de Clan del Golfo, blijkbaar niet de correcte benaming kan geven.

Voorts is, in de door verzoekers geschetste context, met name dat hun (stief)zoon in 2012 getuige was van een bomaanslag, dat hij om die reden jarenlang zou zijn bedreigd en dat verzoeker zelf vanaf 2021 zou zijn

belaagd om te weten te komen waar hun (stief)zoon zich bevindt, de door verzoekers geschetste *modus operandi* van de gewapende mannen die hen zouden belaagd hebben, weinig aannemelijk.

In de bestreden beslissingen wordt als volgt gemotiveerd over de manier waarop de belagers van verzoekers tewerk gingen: *“ Zo kunnen er, om te beginnen, heel wat vraagtekens worden geplaatst bij de manier waarop jullie belagers te werk gingen. U verklaart dat zij u de eerste twee keren louter aangesproken hebben, en dit in het centrum van de stad in de aanwezigheid van voorbijgangers (CGVS p.19-20). En hoewel u hen geen informatie gaf, bent u de eerste keer simpelweg van hen kunnen wegstappen, de tweede keer zijn zij daarna zelf vertrokken (CGVS p.20). Dit is reeds merkwaardig. Er kan worden verondersteld dat de groepering meer druk zou zetten en zij een minder publieke plaats zouden uitkiezen, waar ze ongestoord hun gang zouden gaan. Zeker indien hun grieven tegenover H. al zouden aanslepen sinds 2012. Vanuit eenzelfde optiek is het opvallend dat jullie belagers tweemaal tot aan uw woning zijn gekomen, opnieuw om naar H. te vragen (CGVS p.13-14), maar wederom geen druk uitoefenden en zelfs geen moeite deden om hem in jullie woning te zoeken. Gevraagd aan uw partner, die toen thuis was, of de individuen jullie woning zijn proberen binnen geraken, antwoordt zij namelijk van niet (CGVS partner p.14). Haar uitleg dat ze de poort niet had opengedaan en jullie op de tweede verdieping woonden, kan hierbij niet overtuigen (CGVS partner p.14). Het gaat hier immers om een paramilitaire groepering (CGVS p.16), die zich logischerwijze niet zo gemakkelijk zou laten afschepen, en toch zeker niet als ze tijdens hun vorige bezoek al bot vingen. Bovendien geeft uw partner aan dat hun tweede bezoek plaatsvond op H.'s verjaardag, net omdat jullie belagers ervan uitgingen dat hij toen bij jullie was (CGVS partner p.14). Dat zij desondanks jullie woning niet doorzochten, valt daarmee niet te rijmen. Wat het incident op 15 februari 2022 betreft, kan dan weer niet worden ingezien hoe u zomaar van uw aanvallers bent kunnen ontsnappen. U stelt immers dat het om welgeteld vier personen ging, die u reeds hadden vastgebonden met als doel u in hun auto te sleuren. U moet bovendien verzwakt geweest zijn, daar u aangeeft dat zij een snijwapen bij zich hadden en zij u hadden verwond aan uw hand en aan de hals. Dat u gewoonweg kon terugvechten en zodoende van hen weglopen, is bezwaarlijk realistisch te noemen (CGVS p.14, p.21-22). Het CGVS herhaalt dat het - volgens u - niet om eender wie ging maar wel om paramilitairen, die u trouwens al maandenlang tegen de borst aan het stoten was door hen telkens geen informatie te (willen) geven. Omwille van die reden komt het evenmin overtuigend over dat u en uw partner in de vele maanden na dit incident geen verdere problemen meer aanhalen (CGVS p.24; CGVS partner p.16). Dit staat in schril contrast met uw verklaring dat, mocht u terugkeren naar Colombia, u reeds de dag na uw aankomst zou worden gedood (CGVS p.15).”* Deze motieven vinden steun in het administratief dossier en kunnen door de Raad worden onderschreven.

Verzoeker beschrijft immers hoe de gewapende mannen hem op 5 oktober 2021 en in januari 2022 benaderden toen hij in Armenia aan het werken was op straat, hem vroegen waar hun (stief)zoon was en daarna respectievelijk gewoon weggingen toen hij antwoordde dat hij het niet wist, dan wel weggingen nadat zij hadden bedreigd zijn familieleden aan te pakken (NPO verzoeker, p. 13-14). Op 31 oktober 2021 en 15 december 2021 zouden dan tweemaal mannen naar hun woning zijn gekomen die opnieuw vroegen naar H.M. waarop verzoekster antwoordde dat hij daar niet woonde en er ook niet was. Verzoekster verklaarde gevraagd of zij met die personen aan de deur heeft gesproken; *“Nee. Wij woonden immers in een huis van twee verdiepingen en toen ik werkte kwamen ze ook aanbellen en ik kwam dan niet het huis uit maar ik ging aan de venster kijken. Telkens wanneer er aangebeld werd waren het twee mannen die bij mij naar hem kwamen vragen. De eerste keer vroegen ze mij naar hem en de tweede keer vroegen ze mij ook om buiten te komen en ik zei dat hij daar niet woonde en dat hij daar ook niet was”* (NPO verzoekster, p. 14). Gevraagd waarom verzoeker denkt dat die groepen hem en zijn vrouw viseren, verklaarde verzoeker *“Dat is om dat zij denken dat wij M. verstoppen. En doordat wij niet zeiden waar hij zat en hem verstoppen, brachten wij hen schade toe. M. was immers getuige van hetgeen in 2012 gebeurde en dat zijn zogezegd mensen met veel macht die achter de aanslag zaten, toen met de vredesakkoorden van Santos. En had M. toen gesproken, dat zouden die mensen met veel macht nu in de gevangenis zitten”* (NPO verzoeker, p. 16).

Vooreerst kunnen de bestreden beslissingen worden bijgetreden in zoverre terecht gewezen wordt op het feit dat de belagers van verzoeker volgens hun verklaringen leden waren van een paramilitaire groepering en dat in dat geval redelijkerwijze kan verwacht worden dat deze personen doortastender zouden zijn opgetreden bij deze gelegenheden dan voor verzoekers beschreven werd. Gelet op het vaak gewelddadige en meedogenloze karakter van acties van dergelijke groeperingen tegen hun doelwitten zoals dat blijkt uit de beschikbare landeninformatie, is het weinig aannemelijk dat deze personen, indien zij daadwerkelijk erop gebrand waren te achterhalen waar hun (stief)zoon zich bevond omwille van het feit dat hij in 2012, hetzij tien jaar voordien, getuige was van een bomaanslag en/of zijn sociale activiteiten zoals verzoekers beweren, tot vier maal toe genoeg zouden nemen met de loutere mededeling dat zij niet wisten waar hun (stief)zoon was. Dit is des te meer het geval nu verzoeker uitdrukkelijk verklaarde dat zij volgens hem gevisieerd werden omdat zij dachten dat zij M. verstoppen. De vaststelling dat zij pas in januari 2022 ermee bedreigd zouden hebben verzoekers familieleden aan te pakken en de overige keren zonder meer weggingen zonder enige bedreiging te uiten, is reeds een eerste indicatie van de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen dat zij daadwerkelijk werden benaderd. Bovendien blijkt uit hun verklaringen niet dat hun belagers ooit zouden hebben vermeld voor welke groepering zij werkten en waarom zij H.M. wilden vinden, zodat de link die

verzoekers maken met wat er was gebeurd in 2012 in elk geval enkel berust op hun eigen vermoeden, niet op hetgeen hun belagers zouden hebben gezegd.

Verzoekers betogen dat hun belagers verzoeker aanspraken in het centrum toen hij aan het werk was op straat en dat zij geen reden hadden om hem op een afgelegen plek op te zoeken en dat dit een gewoon scenario is in het Colombiaanse straatbeeld. Zij gaan met dit betoog gemakshalve voorbij aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissingen dat de door verzoekers beschrijven werkwijze van leden van een paramilitaire groepering die hen viseerde zeer merkwaardig is aangezien verzoeker de eerste keer kon wegstappen van zijn belagers en de tweede keer dat zij zelf zijn vertrokken toen hij zie dat hij niet wist waar hun (stief)zoon was en redelijkerwijze een dergelijke groepering zich niet zo gemakkelijk zou laten afschepen.

Bovendien beperken zij hun kritiek wat dit aspect betreft louter tot het poneren dat dergelijke personen gewoonlijk hun doelwit op straat aanspreken zonder deze stelling verder op enige wijze te staven. Zoals terecht opgemerkt in de bestreden beslissing kan verondersteld worden dat de groepering een minder publieke plaats zou uitkiezen om druk te zetten op verzoeker, indien zij zouden willen weten waar hun (stief)zoon was en zeker de tweede keer, aangezien verzoeker toen reeds een eerste keer had gezegd dat hij niet wist waar H.M. was en zij ondertussen ook al twee maal onverrichterzake naar het huis van verzoekers waren geweest. Wat betreft de bezoeken aan verzoekers' huis stellen zij dat de bestreden beslissingen vertrekken vanuit een verkeerde beoordeling van de locatie waar de feiten zich voordeden. Zij stellen dat verzoekster zich op de tweede verdieping bevond en hen toesprak via het raam, dat de centrale toegangsdeur gesloten bleef en dat hun belagers onmogelijk het gebouw konden betreden zonder veel materiële schade aan te richten. Uit de bestreden beslissingen kan niet blijken dat uitgegaan werd van een verkeerde voorstelling van zaken nu wordt verwezen naar verzoeksters uitleg dat zij de poort niet had opengedaan en dat zij op de tweede verdieping woonden. Zoals terecht gemotiveerd in de bestreden beslissingen kan deze uitleg niet volstaan om te verklaren waarom een paramilitaire groepering zich hierdoor zou laten afschrikken, vooral nu 15 december 2021 de verjaardag is van H.M. en er volgens verzoekers dus vanuit het perspectief van hun belagers des te meer reden was om te vermoeden dat hij op die dag bij verzoekers was. Dat hun belagers onmogelijk het gebouw konden betreden zonder schade aan te richten verklaart nog niet waarom leden van een geduchte paramilitaire groepering zelfs geen poging zouden ondernemen om het huis binnen te komen en dat tot tweemaal toe. Zoals terecht aangestipt in de bestreden beslissingen valt dit niet te rijmen met het feit dat zij er vanuit zouden gegaan zijn dat H.M. bij hen was die dag en met het feit dat het om een paramilitaire groepering ging als dusdanig. Verzoekers weten bijgevolg de aangehaalde motieven in de bestreden beslissingen niet te weerleggen. Deze vaststellingen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van hun verklaringen.

Ook met betrekking tot het voorgehouden incident op 15 februari 2022 waarbij er een poging zou zijn ondernomen om verzoeker in een auto te sleuren, kunnen verzoekers verklaringen niet overtuigen. In de bestreden beslissingen wordt hierover als volgt gemotiveerd: *“Wat het incident op 15 februari 2022 betreft, kan dan weer niet worden ingezien hoe u zomaar van uw aanvallers bent kunnen ontsnappen. U stelt immers dat het om welgeteld vier personen ging, die u reeds hadden vastgebonden met als doel u in hun auto te sleuren. U moet bovendien verzwakt geweest zijn, daar u aangeeft dat zij een snijwapen bij zich hadden en zij u hadden verwond aan uw hand en aan de hals. Dat u gewoonweg kon terugvechten en zodoende van hen weglopen, is bezwaarlijk realistisch te noemen (CGVS p.14, p.21-22). Het CGVS herhaalt dat het - volgens u - niet om eender wie ging maar wel om paramilitairen, die u trouwens al maandenlang tegen de borst aan het stoten was door hen telkens geen informatie te (willen) geven. Omwille van die reden komt het evenmin overtuigend over dat u en uw partner in de vele maanden na dit incident geen verdere problemen meer aanhalen (CGVS p.24; CGVS partner p.16). Dit staat in schril contrast met uw verklaring dat, mocht u terugkeren naar Colombia, u reeds de dag na uw aankomst zou worden gedood (CGVS p.15)”. Verzoekers voeren aan verzoeker niet met handen vastgebonden werd op de rug maar met de hand werd vastgehouden op de rug en dat de commissaris-generaal *“een lezing verstrekt die niet strookt met de realiteit”* en dus een foutieve analyse maakt van een bijzonder relevante situatie. In de door verzoekers in het verzoekschrift geciteerde passage uit de notities van het persoonlijk onderhoud wordt inderdaad niet vermeld dat verzoeker met de handen werd vastgebonden op de rug maar wel *“Eén persoon heeft van hem heeft mij langs achteren aangevallen en de andere heeft mijn hand gepakt en nadien kon ik dat losmaken en ik ben dan weggevlucht”* (NPO verzoeker, p. 14). Zowel in het feitenrelaas als in de aangehaalde motieven wordt gesteld dat verzoeker verklaarde dat hij werd vastgebonden. Op dezelfde pagina in de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker wordt in de paragraaf die voorafgaat aan de door verzoekers geciteerde paragraaf: *“Maar op 15/02/2022 was ik op het landelijke gebied aan het werk. Dat was in de woonwijk San Juan en ik werkte daar en een donkere wagen kwam op mij af. Daaruit stapten 4 personen en zonder een woord te reppen bonden ze mij vast, deden ze mij knielen en ze vroegen mij naar M.”* (NPO verzoeker, p. 14). Na het persoonlijk onderhoud werden schriftelijke opmerkingen gemaakt bij de notities van het persoonlijk onderhoud waarbij het volgende werd aangegeven *“Eveneens op pagina 14 wordt geschreven dat de handen vastgebonden waren. Dit is echter niet juist. De handen werden enkel vastgegrepen en niet vastgebonden”* (AD, map bijkomende informatie, email advocaat verzoekers van 12 maart 2024). Uit het voorgaande is reeds gebleken dat in de notities van het persoonlijk onderhoud zoals die ook naar verzoekers werd verstuurd, niet*

wordt vermeld dat de handen van verzoeker vastgebonden waren maar enkel *“ze bonden mij vast”* en dat daarna is genoteerd dat iemand zijn hand heeft gepakt en dat hij dat nadien kon losmaken. Daargelaten de vaststelling dat de correctie door verzoekers evenmin lijkt te vertrekken van een volledig correcte lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud, dient evenwel te worden vastgesteld dat zelfs indien zou worden aangenomen dat ten onrechte werd genoteerd dat verzoeker werd vastgebonden, wat verzoekers overigens strikt genomen niet betwisten, de door verzoeker geschetste gang van zaken niet aannemelijk is. Verzoeker verklaarde immers ook dat vier personen uit de wagen stapten en hem deden knielen en hem omsingelden (NPO verzoeker, p. 14), aspecten die verzoekers niet betwisten. Dat verzoeker uit de omsingeling van vier personen die leden zouden geweest zijn van een paramilitaire groepering die al verschillende keren hem en verzoeker hadden aangesproken over hun (stief)zoon maar nooit antwoord hadden gekregen, zou kunnen ontsnappen zoals hij beschrijft, is wel zeer onwaarschijnlijk. Verder corrigeerden verzoekers ook de notities waar wordt vermeld dat het incident plaatsvond in een woonwijk en wordt in de reeds aangehaalde email van hun advocaat gesteld dat de juiste omschrijving van het gebied *“landbouwgebied”* is. Zij corrigeren evenwel niet zijn herhaaldelijke verwijzingen naar een woonwijk elders in de notities van het persoonlijk onderhoud. Verzoekers verklaring dat hij door toevallige voorbijgangers ter hulp werd gekomen en zo aan zijn belagers kon ontsnappen zijn moeilijk te rijmen met het feit dat het incident zich in een landbouwgebied zou hebben afgespeeld en met zijn verklaring later in het persoonlijk onderhoud dat er geen getuigen of omstaanders waren aangezien hij op het platteland was, hoewel er vervolgens *“enkele personen van het hogere gedeelte van woonwijk”* kwamen (NPO verzoeker, p. 21). Waar verzoekers nog verwijzen naar de verwondingen die hij daarbij zou hebben opgelopen en het medisch document uit Colombia dat hij ter staving neerlegt kan dit niet volstaan om aannemelijk te maken dat hij daadwerkelijk door leden van een paramilitaire groepering zou zijn belaagd zoals hij beweert. Hierover wordt in de bestreden beslissingen op goede gronden gemotiveerd dat *“Verder vormt het document aangaande uw ziekenhuisopname in Colombia, evenmin een sluitend bewijs voor uw aanvaringen met paramilitairen. Het loutere feit dat er in het ziekenhuis twee verwondingen bij u werden vastgesteld, betekent immers nog niet dat die personen daar verantwoordelijk voor waren. Een arts doet immers vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en, rekening houdend met zijn bevindingen, kan hij weliswaar vermoedens hebben over de oorzaak van het ziektebeeld (of specifiek van bepaalde verwondingen), doch de arts kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen die daarvan aan de grondslag liggen. Diezelfde kanttekening moet worden gemaakt bij uw medische documenten uit België, alsook deze van uw partner. Dat jullie met medisch-psychologische problemen kampen, wordt niet betwist, doch de stukken kunnen geenszins aantonen dat de problemen in Colombia waarvan jullie melding maken, daar de oorzaak van zouden zijn”*. Deze motieven zijn correct en pertinent en worden door de Raad overgenomen. Louter poneren dat verzoeker een medisch rapport van zijn verwondingen bijbracht ter staving van zijn relaas is geen dienstig verweer aangezien verzoeker hiermee geenszins weerleggen dat uit het loutere feit dat in het ziekenhuis twee verwondingen werden vastgesteld bij verzoeker nog niet betekent dat de paramilitairen hiervoor verantwoordelijk waren. Gelet op het voorgaande en de door verzoeker geschetste context maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij op 15 februari 2022 door vier mannen zou belaagd zijn omdat zijn verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn en kan bijgevolg evenmin geloof worden gehecht aan het feit dat deze vermeende belagers zouden gedreigd hebben dat zij het hun kleindochter zouden betaald zetten.

Alles in acht genomen kan bijgevolg geen geloof worden gehecht aan de door verzoekers voorgehouden problemen met gewapende mannen die zij in 2021 en 2022 zouden gehad hebben. Waar verzoekers nog stellen dat verzoekers verklaring dat hij in geval van terugkeer de dag nadien zou gedood worden in figuurlijke zin te begrijpen is, doet dit evenmin afbreuk aan het voorgaande en evenmin aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissingen dat verzoekers geen melding maken van enig probleem dat zij zouden gehad hebben in de periode na het incident op 15 februari 2022 en hun vertrek uit Colombia op 14 september 2022, wat op zich reeds een verdere indicatie is van de ongeloofwaardigheid van hun voorgehouden problemen, met inbegrip van het incident op 15 februari 2022.

Immers wordt in de bestreden beslissingen evenzeer op goede gronden overwogen dat het feit dat zij nog zeven maanden na dit laatste incident wachtten alvorens te vertrekken ook de nodige vragen oproept en afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van hun verklaringen. Hierover wordt als volgt gemotiveerd: *“Anderzijds kan worden afgevraagd waarom u en uw partner pas op 14 september 2022 zijn vertrokken uit Colombia. Afgaand op jullie beschrijvingen lieten jullie het tot vijf aanvaringen komen - waarvan één met geweld - en wachtten jullie na deze laatste, op 15 februari 2022, nog 7 maanden alvorens effectief te vertrekken. Deze vaststelling doet wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid van de feiten die jullie aanhalen. Als H. in het verleden werkelijk al het land had moeten verlaten uit vrees voor een gevaarlijke groepering (quod non) en die jullie plotseling ook begon te belagen, kan immers worden verwacht dat jullie kort daarna dezelfde beslissing zouden nemen. U haalt in dit verband aan dat jullie paspoorten moesten aanvragen, vliegtuigtickets moesten aankopen en een notariële volmacht regelen zodat jullie kleindochter kon meereizen, maar uit uw verklaringen blijkt eveneens dat jullie deze zaken pas in juli en augustus 2022 in orde brachten (CGVS p.11). Logischerwijze hadden jullie dit al maanden eerder in orde kunnen brengen. Het financiële argument biedt verder ook geen afdoende verklaring. Hoewel jullie verklaren dat jullie moesten*

sparen en jullie wagen alsook de inboedel van jullie woning verkopen (CGVS p.12; CGVS partner p.19), kan de bedenking worden gemaakt dat jullie ook naar een dichterbij gelegen land hadden kunnen reizen. Niet alleen zou dit een stuk minder duur uitpakken, ook hadden jullie op die manier veel eerder kunnen vluchten uit Colombia. Dat jullie er daarentegen voor kozen om nog zo'n half jaar te wachten om in tussentijd jullie reis naar België te plannen (CGVS p.14-15), is veelzeggend en wijst erop dat jullie toch niet danig voor jullie leven vreesden als jullie beweren (CGVS p.9). Jullie vrees in dit verband wordt ook ondermijnd door het gegeven dat jullie in deze periode eerst naar La Patria, een wijk binnen dezelfde stad, verhuisden en vervolgens naar Circasia, een dorp dat daar slechts zo'n 5 kilometer vandaan ligt (CGVS p.4-5). Immers, als de paramilitairen uw huis in Los Libertadores al hadden kunnen lokaliseren, dan moet het gezien de nabijheid geen titanenwerk geweest zijn om ook die twee andere woonplaatsen te lokaliseren. Zeker aangezien u aangeeft dat uw dochter eerder al op beide adressen had gewoond (CGVS p.23-24) en het risico dus bestond dat jullie belagers deze al in hun vizier hadden. Dit moeten jullie op dat moment ook hebben geweten. Er kan worden verwacht dat jullie een minder voor de hand liggende schuilplaats zouden opzoeken en, nogmaals, dat jullie veel sneller uit Colombia zouden vertrekken”.

Verzoekers betogen dat zij in de periode van zeven maanden niet hebben gewacht maar zijn ondergedoken, eerst in het appartement van hun dochter dat deel uitmaakt van een 'gated community' en dat zij in juli naar Circasia zijn vertrokken, een afgelegen dorp waar zij in een boerderij onderdoken en dat zij vandaaruit hun reis hebben voorbereid, waaronder het aanvragen van hun paspoorten. Verder stellen zij dat de buurlanden Venezuela en Ecuador zelf gesteund zijn door paramilitairen en dat dergelijke groeperingen transnationaal georganiseerd zijn.

Verzoekers verklaarden dat zij in maart 2022, twee weken na het incident op 15 februari 2022, naar het appartement van hun dochter verhuisden en in juli 2022 naar Circasia. Het appartement van hun dochter blijkt evenwel in La Patria te zijn gelegen, een andere wijk van Armenia, de stad waar verzoekers woonden in de periode dat de voorgehouden incidenten zouden plaatsgevonden hebben. Circasia ligt volgens hun verklaringen amper vijf kilometer daarvandaan, zoals terecht aangestipt in de bestreden beslissing. Verzoekers maken geen melding van enig probleem dat zij zouden hebben gekend met de mannen die verzoeker in een auto trachtten te sleuren in de periode van twee weken na het incident gedurende dewelke zij nog steeds in hun eigen huis woonden. Er kan redelijkerwijze verondersteld worden dat hun belagers nadat verzoeker kon ontsnappen op 15 februari 2022, zouden trachten verzoeker op te sporen en dat het huis van verzoekers de eerste plaats zou zijn waar zij zouden zoeken. Hun belagers wisten immers waar ze woonden aangezien ze volgens verzoekers verklaringen al twee maal naar hun huis waren gekomen. De vaststelling dat zij integendeel ook in die kritieke periode onmiddellijk na het incident waarbij de groepering uiteindelijk toch tot actie overging blijkbaar volledig ongemoeid werden gelaten is andermaal een indicatie van de ongeloofwaardigheid van hun verklaringen over de door hen voorgehouden vervolgingsfeiten. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekers tijdens hun persoonlijke onderhouden op geen enkel ogenblik hebben vermeld dat het appartement van hun dochter in een zwaar beveiligd complex ligt waarvan de toegang wordt bewaakt door zwaarbewapende mannen. Zij leggen in dit verband ook geen begin van bewijs voor. Zelfs indien wordt aangenomen dat het om een beveiligd appartementsgebouw zou gaan, dan nog biedt dit geen verklaring voor het gegeven dat zij eerst verschillende maanden in dezelfde stad bleven alvorens in juli naar Circasia te gaan, waar hun dochter al verbleef. Ook verzoekers' betoog dat zij in Circasia in een afgelegen boerderij verbleven doet verder geen afbreuk aan de terechte vaststelling in de bestreden beslissingen dat het gezien het feit dat de groepering had achterhaald waar verzoekers woonden het, gezien hun nabijheid, niet zo moeilijk moet geweest zijn om ook de adressen in La Patria en Circasia te achterhalen en dat minstens het risico daartoe bestond. Dat zij ondanks het feit dat zij gedurende twee jaar zouden belaagd zijn alsnog ervoor kozen om hun toevlucht in eerste instantie daartoe te zoeken, is een verdere indicatie van de ongeloofwaardigheid van hun verklaringen. Waar zij nog betogen dat in Venezuela en Ecuador ook paramilitairen actief zijn en deze landen niet veilig zijn voor mensen zonder papieren, kan dit evenmin afbreuk doen aan de pertinente vaststelling dat hun financiële situatie niet kan verklaren waarom zij nog zeven maanden in Colombia bleven na het laatste en zwaarste incident, terwijl het goedkoper zou geweest zijn om naar één van de buurlanden te gaan en zij zich op die manier ook sneller in veiligheid konden brengen.

Ecuador en Venezuela zijn niet de enige buurlanden van Colombia zodat hun betoog over de aanwezigheid van paramilitairen in deze landen evenmin volstaat om aan te tonen dat zij geen andere optie hadden dan nog zeven maanden in Colombia te blijven, terwijl zij verklaarden gevisieerd te zijn door een gewapende groepering.

Verder dient in navolging van de bestreden beslissingen te worden vastgesteld dat waar verzoekers een aantal documenten neerleggen van klachten die H.M. en hun schoondochter indienden bij de Colombiaanse overheid (AD, documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 10), verzoekers zelf verklaarden nooit zelf klacht te hebben ingediend omdat hun belagers zegden dat ze de hele familie zouden vermoorden als zij klacht zouden indienen (NPO verzoeker, p. 12) en dat hun schoondochter wel een klacht kon indienen omdat

zij sneller kon vertrekken dan bij henzelf het geval was. Hierboven werd reeds vastgesteld dat verzoekers verklaringen dat zij zeven maanden ondergedoken leefden in Colombia en niet vroeger konden vertrekken om financiële redenen niet kunnen overtuigen. Indien verzoekers geen beroep doen op de nationale autoriteiten, kunnen deze autoriteiten per definitie geen bescherming bieden en indien zou worden aangenomen dat zij in Colombia moesten blijven om financiële redenen, kan redelijkerwijze verwacht worden dat zij op zijn minst een poging zouden ondernemen om bescherming te bekomen van de Colombiaanse autoriteiten. Hoewel het rechtssysteem in Colombia blijft kampen met corruptie en het vertrouwen in justitie laag is en de Fiscalia er bijvoorbeeld veelal niet in slaagt om alle ingediende klachten te vervolgen alle daders veroordeeld te krijgen, blijkt uit de beschikbare landeninformatie (UNHCR, *International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia*, August 2023, p. 34-35, CEDOCA, COI Focus. *Colombia. Beschermingsmogelijkheden door de overheid*, 16 februari 2021, EUAA, “Colombia Country Focus” van december 2022, p. 127-139) niet dat elke procedure om overheidsbescherming te verkrijgen bij voorbaat zinloos dan wel ondoeltreffend of zelfs gevaarlijk zou zijn of dat er geen enkele overheidsbescherming toegankelijk zou zijn waar redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade worden getroffen. Door louter te poneren dat een klacht neerleggen in Colombia in de praktijk geen beschermingsmaatregel is en dergelijke maatregelen uitsluitend politici en mensen met macht of geld te beurt vallen, zonder dit op enige wijze te staven, tonen zij het tegendeel niet aan. De vaststelling dat verzoekers zelfs geen poging hebben ondernomen om bescherming te bekomen vanwege de Colombiaanse autoriteiten doet *in casu*, mede in het licht van het voorgaande, verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun verklaringen over de beweerdde problemen.

Verder kunnen de door verzoekers neergelegde documenten met betrekking tot hun (stief)zoon H.M. en de problemen die hij zou hebben gehad als gevolg van het feit dat hij getuige was van een bomaanslag in 2012, diens sociale activiteiten die reeds werden voorgelegd door hun (stief)zoon geen ander licht werpen op voorgaande vaststellingen. Deze documenten werden immers reeds beoordeeld door de Raad in zijn arrest van 23 februari 2024. Hierover wordt in de bestreden beslissingen op goede gronden als volgt gemotiveerd: *“Wat betreft de documenten aangaande H.’s sociale activiteiten, zijn aangifte documenten alsook die van andere familieleden en de persartikelen, moet worden opgemerkt dat een deel van deze stukken reeds door hem werden voorgelegd in het kader van zijn eigen verzoek om internationale bescherming. Over de artikelen stelden zowel het CGVS als de RvV het volgende: “De persartikelen berichten weliswaar over personen die gearresteerd werden naar aanleiding van de voormelde bomaanslag in Tumaco, en over intimidatie vanwege Ma.(...) tegen een LGBTI-activist, maar nergens in deze artikelen wordt uw naam vermeld. Louter op basis van deze stukken kan niet worden besloten dat u in het vizier staat (of hebt gestaan) van de erin vernoemde daders.” (zie RvV-arrest 300 225 van 23 februari 2024). Het komt overigens weinig overtuigend over dat u zelf op uw onderhoud niet kunt zeggen wie de gearresteerde personen betreffen, hoewel uit uw verklaringen volgt dat mede die arrestatie aan de grondslag zou liggen voor de grieven van de paramilitairen jegens H. en, later, jegens u en uw partner (CGVS p.25). Over de documenten aangaande H.’s sociaal werk oordeelde de RvV als volgt: “Ter staving van verzoekers voorgehouden sociaal werk leggen verzoekende partijen een attest van de gemeenschapsraad van Buenos Aires voor (administratief dossier, map ‘Documenten’, stuk 4) en een verklaring van de gemeenschapsraad van de gemeente Quimbaya – Quindío - Colombia van 29 augustus 2023 met beëdigde vertaling (aanvullende nota van 9 februari 2024, stuk 2). Over het eerste attest treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze op goede gronden overweegt: “Het door u neergelegde attest van de gemeenschapsraad van Buenos Aires (Armenia) kan hier niets aan veranderen. Aangezien uit de vertaling blijkt dat het document ‘op vraag van een familielid’ opgesteld werd, heeft het een erg gesolliciteerd karakter en is de bewijswaarde van dergelijke stukken erg relatief (zie vertaling in map ‘documenten’). Het valt hierbij op dat u niet weet wie dit document geschreven heeft (CGVS p.12) – hoewel het ondertekend is door de wettelijke vertegenwoordiger van de gemeenschapsraad – en ook dat het document vermeldt dat u tot 2018 sociaal leider was, terwijl u verklaarde sinds 2017 niets meer te hebben gedaan voor uw gemeenschap (CGVS p.25-26).” Verzoekende partijen menen dat het, gezien het tijdsverloop sinds de feiten, niet behoeft te verbazen dat verzoeker niet weet wie het document heeft opgesteld en hekelen dat de commissaris-generaal het document als gesolliciteerd bestempelt. De lacune in verzoekers kennis die in de bestreden beslissingen aangehaald wordt, over de naam van de wettelijke vertegenwoordiger van de gemeenschapsraad waarvoor verzoeker naar eigen zeggen vijf jaar zou hebben gewerkt is echter duidelijk en betreft geen detail. Verzoekers onwetendheid in dit verband kan dan ook niet worden verklaard door het loutere tijdsverloop sinds de beweerdde feiten. Door verder te onderlijnen dat verzoeker in 2017 is gestopt met zijn werkzaamheden voor de gemeenschapsraad brengen verzoekende partijen overigens geen concreet en valabel argument bij om te verklaren waarom in het document melding wordt gemaakt van werkzaamheden tot 2018. In deze is het opvallend dat de verklaring van de gemeenschapsraad van de gemeente Quimbaya Quindío - Colombia van 29 augustus 2023 met beëdigde vertaling (aanvullende nota van 9 februari 2024, stuk 2), die evenzeer op vraag van verzoeker en met het oog op zijn procedure internationale bescherming werd opgesteld, plots wel melding maakt van het feit dat verzoeker tussen 2012 en 2017 actief was als medewerker van de Junta de Acción Comunal (JAC). Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat de voormelde attesten van de gemeenschapsraden, de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent verzoekers sociaal activisme en engagement niet kunnen herstellen. De*

attesten vertonen immers een gesolliciteerd karakter en hebben dus geen objectieve bewijswaarde. Bovendien kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat in casu niet het geval is” (zie RvV-arrest 300 225 van 23 februari 2024).” en “Over de aangiftes, specifiek deze bij de Personería (ombudsman), stelden het CGVS en de RvV in H.s hoofde: “Het verzoekschrift van de ombudsman aan de politie dd. 16/07/2017 kan, op zichzelf staand, evenmin uw problemen bewijzen. Er wordt verwezen naar uw aangifte bij het parket en naar de letterlijke verklaringen die u ginds aflegde, doch de ombudsman vermeldt eveneens dat het om ‘vermeende’ bedreigingen gaat en stelt nergens dat de feiten waarvan sprake geverifieerd zijn door de ordediensten. [...] De andere van de overheid uitgaande documenten met betrekking op uw echtgenote (dd. 08/04/2022) en uw biologische vader (dd. 05/02/2022 en 14/02/2022) zijn evenmin bewijskrachtig voor jullie beweerde hinder met criminele groeperingen in Colombia. Enerzijds betreft het een brief van uw vader aan de ombudsman, de andere twee stukken gaan uit van de ombudsman zelf – opnieuw verzoeken van de ombudsman aan de politie – waarin hij de door uw vader en door uw echtgenote afgelegde verklaringen citeert, en naar hun problemen verwijst als zijnde ‘vermeende’ bedreigingen” (zie RvV-arrest 300 225 van 23 februari 2024).”

Verzoekers wijzen in het verzoekschrift op het feit dat zij documenten hebben neergelegd die volgens hen bewijzen dat H.M. getuige was van een bomaanslag in 2012 en nadien bedreigd werd maar beperken zich verder tot een loutere opsomming en beschrijving van deze documenten, met name het besluit van de Slachtoffereenheid waarbij H.M. werd erkend als slachtoffer van gedwongen verhuizing en bedreigingen door paramilitaire groeperingen en werd ingeschreven in een bijzonder register van 9 oktober 2012, een mail van 25/1/2022 van de politiecommandant van Armenia en een mail van 3 februari 2022 van het politiedepartement van Quindio. Hieromtrent kan enkel worden vastgesteld dat deze documenten betrekking hebben op de door H.M. ingeroepen vervolgingsfeiten en ook door H.M. werden neergelegd. Zoals reeds aangehaald heeft de Raad in zijn arrest van 23 februari 2024 geoordeeld dat hij geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt omdat de verklaringen van hun (stief)zoon en zijn partner omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van hun verzoeken om internationale bescherming niet geloofwaardig zijn geacht. Het betoog in het verzoekschrift omtrent deze documenten doet dan ook geen afbreuk aan hetgeen hierboven is uiteengezet over de door verzoekers aangevoerde maar ongeloofwaardig bevonden belaging die zij zouden hebben ondergaan in Armenia in 2021 en 2022. Waar verzoekers nog verwijzen naar de uitprint van de opvraging van het dossier van H.M. op 11 maart 2023 waarin vermeld wordt dat het dossier nog steeds actief is, kan slechts worden vastgesteld dat uit het administratief dossier niet kan blijken dat verzoekers dergelijk document hebben neergelegd bij het CGVS en dat zij dit evenmin neerleggen bij de Raad. Bovendien blijkt uit hun omschrijving dat ook dit document betrekking heeft op de door hun (stief)zoon bij het CGVS aangehaalde vervolgingsfeiten.

Waar verzoekers nog argumenteren dat de commissaris-generaal erkent dat het gewapend conflict in Colombia met de rebellengroeperingen en opvolgers van paramilitaire groeperingen en de Colombiaanse autoriteiten zich concentreert op het platteland in onder meer Narino, waar H.M. getuige was van de bomaanslag in 2012, betekent dit nog niet dat de door verzoekers (stief)zoon aangevoerde feiten geloofwaardig zouden zijn en al helemaal niet dat verzoekers in 2021 en 2022 door leden van een gewapende groepering zouden zijn belaagd, zoals zij beweren. Verzoekers tonen dit met hun algemeen betoog ook niet aan.

Waar in de bestreden beslissingen op goede gronden wordt gemotiveerd dat *“De enige nieuwe stukken die u voorlegt zijn enkele foto’s van H.s vermeende activiteiten, doch hierbij kan slechts worden vastgesteld dat H. hierop niet zichtbaar is (CGVS p.12). Deze kunnen dan ook evenmin gelden als bewijs daarvan, laat staan voor uw eigen problemen met zijn belagers”* en *“De bijkomende aangifte van uw dochter, waarbij zij melding maakte van achtervolgingen, vormt evenmin een sluitend bewijs voor jullie problemen (CGVS p.12). Eender wie kan immers eender welke verklaringen gaan afleggen voor de autoriteiten, doch dit betekent niet dat deze met de werkelijkheid overeenstemmen”* stelt de Raad vast dat verzoekers deze motieven ongemoeid laten en worden zij, aangezien zij pertinent zijn en steun vinden in het algemeen dossier door de Raad overgenomen.

Tenslotte dient te worden vastgesteld dat waar in het verzoekschrift herhaaldelijk wordt verwezen naar de bedreigingen die door M., het hoofd van Los Rastrojos en gekend voor het bedreigen van sociaal activisten en mensenrechtenactivisten, zouden zijn geuit ten aanzien van H.M. en die in mei 2012 zou zijn opgepakt en uitgeleverd aan Colombia door Venezuela, uit de hierboven besproken landeninformatie blijkt dat de groepering als dusdanig actueel niet meer bestaat. In zoverre verzoekers betogen dat zijzelf door leden van Los Rastrojos zouden zijn belaagd omdat zij op zoek waren naar hun (stief)zoon, dient in elk geval te worden vastgesteld dat zij niet aannemelijk maken dat zij in geval van terugkeer actueel problemen riskeren met de groepering Los Rastrojos als dusdanig aangezien deze volgens de beschikbare landeninformatie als dusdanig niet meer bestaat. Bovendien geven verzoekers in het verzoekschrift zelf aan dat M. reeds zou zijn opgepakt in mei 2012 en werd door de Raad in zijn arrest van 23 februari 2024 reeds vastgesteld dat geen

geloof kon worden gehecht aan H.M.'s profiel als sociaal leider. Hun betoog inzake de bedreigingen vanwege M., leider van de Rastrojos aan het adres van hun (stief)zoon is bijgevolg niet dienstig nu dit evenmin een ander licht kan werpen op het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat zij de door hen voorgehouden bedreigingen die verzoeker zou hebben ondergaan in 2021 en 2022 na het vertrek van hun (stief)zoon, niet aannemelijk maken.

4.5.3. Verzoekers beroepen zich ook op een vrees voor vervolging omwille van de activiteiten van verzoeker voor de JAC. Het is niet betwist dat verzoeker actief is geweest in de gemeenteraad van zijn wijk. Dit blijkt onder meer uit een document van het departement Quindio van 1 juli 2016 waarin verzoeker wordt vermeld als vice-president van de Junta de Acción communal del Barrio Libertadores (AD, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 5). Verzoeker heeft tijdens het persoonlijk onderhoud toegelicht dat hij vice-president was van de JAC in de periode 2016-2022 en supervisor (fiscal) van de JAC van 2012 tot 2016. Volgens zijn verklaringen is de taak van de fiscal ervoor te zorgen dat de president en de andere leden van de raad de middelen niet verspillen aan andere zaken en dat er niets gestolen wordt en moet de vice-president de president vervangen wanneer deze laatste niet op de JAC aanwezig kan zijn of als die een ander probleem heeft. Hij verklaarde verder dat de JAC zich bezig hield met het verfraaien van de wijk en het onderhoud van het park en de groene zones en dat hij voor de JAC om het andere weekend actief was, aangezien hij als loodgieter tijdens de week werkte. Volgens zijn verklaringen was de laatste keer dat hij naar de JAC ging voor ze hem aanvielen en is hij daarna niet meer met de JAC of mensen van de JAC in contact geweest omdat hij niet wil dat ze weten waar hij zich bevindt (NPO verzoeker, p. 6-7, 10).

De Raad stelt vast dat verzoeker weliswaar verklaart dat hij van 2012 tot 2022 voor de JAC heeft gewerkt, maar dat enkel van de periode 2016 tot 2020 een document van de JAC voorligt waaruit zijn persoonlijke betrokkenheid bij de JAC kan blijken. Maar zelfs indien wordt aangenomen dat verzoeker inderdaad gedurende een periode van 10 jaar bij de JAC betrokken was, dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen melding maakt van specifieke problemen die hijzelf of zijn echtgenote zouden hebben gekend omwille van zijn betrokkenheid bij de JAC. Verzoeker verklaarde weliswaar *“Sinds 2012 behoorde ik tot de JAC, dat was tot wanneer ik vertrokken ben maar ik kon niet meer bij de JAC blijven vanwege het probleem dat ik kende”* (NPO verzoeker, p. 6), zoals verzoekers opmerken in het verzoekschrift, maar hieruit blijkt niet dat verzoeker zou aangegeven hebben dat de voorgehouden en hierboven reeds ongeloofwaardig bevonden problemen te maken hadden met of het gevolg waren van zijn activiteiten voor de JAC, maar integendeel dat hij niet meer voor de JAC kon werken omwille van de deze problemen. Ook daarna verbindt verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud geen enkele vrees voor vervolging of ernstige schade aan zijn (vaag beschreven) activiteiten bij de JAC. Het is bijgevolg duidelijk dat zijn activiteiten bij de JAC niet de aanleiding vormden voor het vertrek van verzoekers uit Colombia en verzoeker verklaart uitdrukkelijk dat hij na het (ongeloofwaardig bevonden) incident waarbij hij werd aangevallen, geen contact meer had met de JAC of leden van de JAC. Evenmin blijkt verzoeker op de hoogte te zijn van de huidige situatie van de JAC. Zo verklaarde hij niet te weten wie de huidige president van de JAC is (NPO verzoeker, p. 8). Verzoeker heeft verder ook geen specifieke details verschaft over wat hij persoonlijk en concreet heeft gedaan als fiscal of vice-president van de JAC.

Verzoekers verklaringen beperken zich immers tot een louter algemene beschrijving van beide functies, de doelstelling van het verfraaien van de wijk en verder de algemene toelichting dat de JAC een huis had waar workshops werden gegeven om drugsverslaafde jongeren en arme moeders te helpen (NPO verzoeker, p. 7). Er kan niet blijken dat verzoeker heeft aangegeven dat hij een specifieke vrees voor vervolging koestert of ernstige problemen riskeert in geval van terugkeer omwille van zijn betrokkenheid in het verleden bij de JAC van de Barrio Libertadores. Verzoekers brengen ook in het verzoekschrift geen concrete elementen aan op basis waarvan verzoekers louter omwille van deze betrokkenheid problemen hebben gekend of hierdoor ernstige problemen riskeren in geval van terugkeer naar Colombia. Verzoekers betoog dat de dossierbehandelaar niet dieper zou ingegaan zijn over de door hen aangehaalde passage is bijgevolg niet dienstig. Overigens blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud en de bestreden beslissing dat wel degelijk uitvoerig is ingegaan op het probleem waarnaar verzoeker verwees (*“het probleem dat ik kende”*) in de door hen aangehaalde passage uit de notities van het persoonlijk onderhoud. Verzoekers maken bijgevolg geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk omwille van de betrokkenheid van verzoeker in het verleden bij de JAC Barrio Libertadores.

Verzoekers betoog dat hij geen contacten meer onderhoudt met de JAC vanwege zijn zorgwekkende psychische toestand, dat verzoekers (stief)zoon tijdens zijn persoonlijk onderhoud expliciet verklaarde dat hij via berichten in het nieuw vernam dat zijn belager M. linken zou hebben met de JAC, is niet dienstig gelet op de bovenstaande analyse waarbij wordt vastgesteld dat verzoekers geen vrees voor vervolging omwille van verzoekers betrokkenheid in het verleden bij de JAC aannemelijk maken en de Raad in zijn arrest van 23 februari 2024 oordeelde dat hun (stief)zoon en zijn partner geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aannemelijk hebben gemaakt omdat de verklaringen van hun (stief)zoon en zijn partner omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van hun verzoeken om internationale bescherming niet geloofwaardig zijn geacht.

In de bestreden beslissingen wordt met betrekking tot de overige door verzoekers neergelegde documenten als volgt gemotiveerd: *“Uw documenten kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande argumentatie. Het*

paspoort van u en uw partner, jullie identiteitskaarten, jullie akte van samenwonen, uw rijbewijs, de geboorteakte en reisvolmacht van uw kleindochter en de andere reisdocumenten bieden zicht op jullie persoonsgegevens en reisweg. Dit zijn elementen die door het CGVS niet in twijfel worden getrokken. Hetzelfde geldt voor uw job als loodgieter en uw lidmaatschap bij de gemeenschapsraad, hetgeen u ook staft met de desbetreffende documenten. Deze bieden echter geen bewijs voor uw voorgehouden problemen met paramilitairen, ook al blijkt uit de stukken dat u op een gegeven moment verlof hebt opgenomen en vervolgens ontslag nam, zoals u toelichtte op uw persoonlijk onderhoud (CGVS p.11). Er kunnen immers tal van andere redenen daarvan aan de grondslag liggen. Wat uw bezigheden bij de gemeenschapsraad betreft, werd hierboven reeds aangetoond dat u, louter op basis daarvan, geen nood aan internationale bescherming aantoonst. Verder vormt het document aangaande uw ziekenhuisopname in Colombia, evenmin een sluitend bewijs voor uw aanvaringen met paramilitairen. Het loutere feit dat er in het ziekenhuis twee verwondingen bij u werden vastgesteld, betekent immers nog niet dat die personen daar verantwoordelijk voor waren. Een arts doet immers vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en, rekening houdend met zijn bevindingen, kan hij weliswaar vermoedens hebben over de oorzaak van het ziektebeeld (of specifiek van bepaalde verwondingen), doch de arts kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen die daarvan aan de grondslag liggen. Diezelfde kanttekening moet worden gemaakt bij uw medische documenten uit België, alsook deze van uw partner. Dat jullie met medisch-psychologische problemen kampen, wordt niet betwist, doch de stukken kunnen geenszins aantonen dat de problemen in Colombia waarvan jullie melding maken, daar de oorzaak van zouden zijn". Verzoekers weerleggen deze pertinente motieven niet waar zij stellen dat verzoeker sinds de feiten met achtervolgingswanen en hallucinaties kampt en dat het ziektebeeld het traumatiserend relaas van verzoeker onderschrijft. Dat het ziektebeeld het traumatiserend relaas van verzoeker dat hij slachtoffer werd van bedreigingen en geweld werd, onderschrijft, kan gelet op het voorgaande geenszins worden bijgetreden. Het is niet betwist dat verzoekers met medische en psychologische problemen kampen, maar het geheel van hun verklaringen en de door hen neergelegde documenten, met inbegrip van de medische documenten in acht genomen, kan niet worden besloten dat deze medische en psychologische problemen verband houden met de voorgehouden vervolgingsfeiten. De cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet zijn niet vervuld en aan verzoekers kan het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen het geheel van verzoekers' verklaringen en de door hen neergelegde documenten beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie over hun land van herkomst, dient te worden vastgesteld dat verzoekers niet aannemelijk maken dat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat zij omwille van de door hen aangevoerde maar ongeloofwaardig bevonden problemen, vervolging riskeren in geval van terugkeer naar Colombia.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat voor verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekers geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

5.2. In zoverre verzoekers zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat zij hun problemen voor hun vertrek uit Colombia niet aannemelijk hebben gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoekers maakten immers doorheen hun opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Colombia zouden hebben gekend.

5.3. Opdat aan verzoekers de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Op basis van de meest recente landeninformatie, met name UNHCR “*International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia*” van augustus 2023, CEDOCA, “*COI Focus Colombia: veiligheidssituatie*” van 20 november 2023 en EUAA, “*Colombia Country Focus*” van december 2022 wordt in de bestreden beslissingen het volgende uiteengezet over de veiligheidssituatie in Colombia: “Zowel uit de “*UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia*” van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de *COI Focus Colombia: veiligheidssituatie* van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: *Colombia Country Focus* van december 2022, beschikbaar op https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict. Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen.

De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Het is niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er

moet dus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en de grootsteden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoekers leven (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze personen in deze regio of op de route daarheen een risico lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op hun verklaringen over hun herkomst in Colombia en de bovenstaande vaststellingen waaruit blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de door hen beweerd problemen in Colombia, moet de veiligheidssituatie in het departement Quindio, verzoekers' regio van herkomst, worden beoordeeld.

Het departement Quindio blijkt volgens de beschikbare landeninformatie niet te behoren tot die geografische gebieden waar er sprake zou zijn van een gewapend conflict. Verzoekers brengen geen objectieve landeninformatie aan waaruit blijkt dat bovenstaande analyse niet langer correct zou zijn of dat de commissaris-generaal uit de beschikbare landeninformatie de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Bij gebrek aan een gewapend conflict en willekeurig geweld in het departement Quindio is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

6. Met betrekking tot de door verzoekers ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoekers blijkt dat zij de motieven van deze beslissingen kennen en begrijpen.

Zij zijn er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend vierentwintig door:

K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET